

LOGOS
BAPTIST
MINISTRIES

Ediție realizată cu colaborarea
fraților:

Ioan Sinitean
Vasile Lucaci
Cristi Bradu
Ovidiu Dobria
Daniel Chiu
Ioan Ciupuligă
Mircea Lozneanu
Valentin Gabor
Liviu Dragomir
Viorel Filip
George Motoc-Fofiu
Laurențiu Murg

Coperta:
Lois Gabor

CARACTERE ÎN GENEZA

LOGOS BAPTIST MINISTRIES

Cuvânt Înainte

Studiile teologice sunt întotdeauna importante și pentru cei mai mulți credincioși, chiar interesante. Studiul vieților unor oameni reali, care au trăit în vechime și a căror fapte au format lumea așa cum o cunoaștem azi este întotdeauna fascinant și plin de învățăminte.

Un astfel de studiu ni se deschide astăzi în față, deoarece subiectul cărții prezente este cel al caracterelor biblice din Geneza. Viețile lor au țesut istoria veche a Scripturilor și a lumii, și mai ales au participat la împlinirea mărețului plan divin de aducere în lume a Mântuitorului și de salvare a rasei umane. Cumulul evenimentelor ce le vom studia conține agonia și extazul rasei umane, durerea răzvrătirii față de un Dumnezeu benevolent și îndurător contrastată cu fericirea ascultării de planul lui desăvârșit, chiar dacă de multe ori ascuns și neînțeles în absența credinței.

Să avem și noi credință în studierea vieților din vechime, învățând cât mai multe lucruri practice pentru trăirea noastră cu Domnul! Amin!

(L.Murg)

Cuvânt Înainte

Studiile teologice sunt întotdeauna importante și pentru cei mai mulți credincioși, chiar interesante. Studiul vieților unor oameni reali, care au trăit în vechime și a căror fapte au format lumea așa cum o cunoaștem azi este întotdeauna fascinant și plin de învățăminte.

Un astfel de studiu ni se deschide astăzi în față, deoarece subiectul cărții prezente este cel al caracterelor biblice din Geneza. Viețile lor au țesut istoria veche a Scripturilor și a lumii, și mai ales au participat la împlinirea mărețului plan divin de aducere în lume a Mântuitorului și de salvare a rasei umane. Cumulul evenimentelor ce le vom studia conține agonia și extazul rasei umane, durerea răzvrătirii față de un Dumnezeu benevolent și îndurător contrastată cu fericirea ascultării de planul lui desăvârșit, chiar dacă de multe ori ascuns și neînțeles în absența credinței.

Să avem și noi credință în studierea vieților din vechime, învățând cât mai multe lucruri practice pentru trăirea noastră cu Domnul! Amin!

(L.Murg)

Cuprins

Adam și Eva	4
Abel și Cain	12
Set și Descendenții Lui	14
Cain și Descendenții Lui	16
Enoh și Venirea Domnului.....	19
Noe și Judecata	21
Sem, Ham și Iafet	23
Avraam și Lot.....	25
Avram și Sara.....	28
Sara și Agar.....	30
Isaac și Ismael	32
Isaac și Rebeca	34
Iacov și Esau.....	41
Iacov și Laban	49
Iacov și Familia Lui.....	51
Iosif Fiul Prea-lubit	54
Iosif și Frații Lui.....	57
Iosif și Potifar	61
Iosif și Faraon	64
Manase și Efraim.....	65
Douăsprezece Seminții Binecuvântate	67

Adam și Eva

Texte: *Gen. 2:7-8; 2:15-25; 3:8-20; 36:1; Num. 23:19; Deut. 32:8; 1Cron. 1:1, 2Cron. 6:30; Iov 15:7; Rom. 5:12-14; Ef. 5:30*

Cuvântul de aur: *Gen. 1:26-27* „Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ.» Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.”

INTRODUCERE

Cartea Genezei a Vechiului Testament începe cu relatarea creației, care culminează cu plasarea ființelor umane în centrul universului creat. Creația este prezentată în Geneza ca o manifestare a puterii și a scopului divin, inspirată de măiestrie și menită să producă uimire.

Biblia spune că Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său. El a făcut acest lucru formând omul din praful pământului. Biblia nu spune că Dumnezeu și-a folosit mâinile pentru a modela țărâna în forma unui om, dar indică faptul că aceasta a fost o manieră mult mai activă a creației decât ceea ce a făcut Dumnezeu în cazul celorlalte forme ale creației. Anterior, Dumnezeu doar a vorbit și lucrurile au luat ființă. Dar în cazul omului, Dumnezeu a format omul și apoi a suflat viață în el într-un mod aparent personal.

Numele și familia

Adam este numele dat în Scriptură primului om. Numele lui Adam în limba ebraică – Adamah (Concordanța Strong # H120) – înseamnă „roșu” sau „pământ roșu”. Numele lui este o referire la creația sa de către Dumnezeu, „din praful pământului” (Gen.2:7, NKJV).

Cunoscutul istoric evreu Josephus afirmă următoarele despre semnificația numelui său: „Acest om a fost numit Adam, care în limba ebraică semnifică roșu, pentru că a fost format din pământ roșu...” (Antichitățile istoria evreilor)

Creația omului a fost lucrarea celei de-a șasea zile – ultimul act de creație al lui DUMNEZEU. Adam a fost creat (nu s-a născut) un om perfect în trup și spirit, dar nevinovat și complet lipsit de experiență ca un copil. Adam a fost unic în întreaga creație prin faptul că Dumnezeu în mod PERSONAL i-a insuflat duh pentru a-l face să prindă viață. Acest act special, unic, subliniază faptul minunat că omul a fost conceput să fie în imaginea lui Dumnezeu (Geneza 1:27). Omul Adam a fost așezat într-o grădină pe care Domnul Dumnezeu a plantat-o „spre răsărit în Eden”, cu scopul de a se îngrijii de ea.

Apoi, Dumnezeu a creat femeia. Dumnezeu a făcut ca Adam să adoarmă și apoi a efectuat prima operație prin tăierea lui Adam și formarea unei femei dintr-una din coastele sale. Această femeie a fost numită Eva. Matei Henry a scris atât de frumos: „Femeia a fost făcută din coasta lui Adam; nu din capul lui, ca să domnească peste el, nici din picioarele lui, ca să fie călcată de el, ci din partea

mijlocului lui, ca să fie egală cu el, sub brațul lui, ca să fie protejată, și aproape de inima lui, ca să fie iubită.”

Eva (al cărei nume înseamnă „viață”) a fost prima femeie, prima soție și prima mamă. Ea este singura femeie care a fost făcută vreodată fără mamă sau tată. Biblia ne spune că Eva a fost creată din coasta lui Adam. Eva a fost creată pentru a fi ajutor potrivit și partener lui Adam. Scopul principal al Evei a fost să fie ajutorul lui Adam și să lucreze împreună ca o echipă.

Relatarea biblică despre Adam și Eva și expulzarea lor din Grădina Edenului este foarte cunoscută: „*Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise.*” Dumnezeu a poruncit lui Adam și Evei să domnească asupra lumii, să fie rodnici și să se înmulțească.

OBIECTIVELE

- Să învățăm ce spune Biblia despre primii oameni;
- Să învățăm din greșelile lor și să nu le repetăm;
- Să înțelegem rolul celui de al doilea Adam în planul de mântuire.

SCHIȚĂ

- I. **Locul în familie**
- II. **Locul în istorie – Unicitatea lui Adam.**
- III. **Relația cu Hristos**

ANALIZA

I. **Locul în familie**

Adam și Eva au fost primii oameni, conform Bibliei, Talmudului și chiar Coranului. Trei religii: iudaismul, islamul și creștinismul consideră că toți oamenii au *coborât* din ei. Biblia afirmă că Adam și Eva au fost creați de Dumnezeu pentru a avea grijă de creația Lui, de a popula pământul și de a avea o relație cu El. Scriptura este clară când relatează că **Adam** a fost primul om (1Cor.15:45) și că Eva a fost prima femeie, mama omenirii (Gen.3:20). N-au existat alți oameni înaintea lor.

Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva în mod supranatural. În Geneza 1 există o distincție clară între creația supranaturală a primelor plante și animale și cea a bărbatului și a femeii (prin Cuvântul lui Dumnezeu: „să fie...”) și procrearea naturală a tuturor plantelor, animalelor și oamenilor (de la „sămânța” din primele creaturi, așa cum au fost fructuoase și înmulțite). „*Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut...*” (v.27).

Termenul de „**om**” din versetul citat mai sus este generic. Are înțelesul atât de bărbat (Adam) cât și de femeie (Eva). Numele lor sunt indicative pentru rolurile lor.

Adam a fost primul bărbat creat de Dumnezeu. Adam a fost creat de Dumnezeu pentru a supraveghea pământul pe care Dumnezeu l-a creat. Adam a fost, de asemenea, persoana în care Dumnezeu a avut încredere să numească toate

animalele create de EL. Adam a avut o mare responsabilitate, dar, în același timp, a fost singura persoană la un moment dat (Gen.2:18).

Adam a fost primul om. În 1 Corinteni 15:45 citim: „Și așa este scris: Primul om Adam a fost făcut un suflet viu”. Adam a fost făcut direct de Dumnezeu din praful pământului. În Geneza 2:7 citim: „*Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflarea vieții; și omul a devenit un suflet viu.*”

Adam a fost creat după „imaginea” și în „asemănarea” cu Dumnezeu (Gen.1:26). „Imagine” înseamnă „reprezentare” a lui Dumnezeu. Acești doi termeni sunt sinonimi și se referă la spiritul omului în asemănare cu Dumnezeu. Iar pronumele „noi”, sau „nostru”, se referă la Trinitate. Adam a fost creat ca o trinitate în care se îmbină un trup, un suflet și un spirit (1Tes.5:23).

Adam a avut prima operație. Geneza 2:21-22: „*Și Domnul Dumnezeu a adus un somn adânc peste Adam și a adormit; și a luat una din coastele sale și a închis carnea în locul ei; Și coasta, pe care Domnul Dumnezeu o luase de la om, a făcut-o femeie și a adus-o la om. Și Adam a spus: «Acesta este acum os din oasele mele și carne din carnea mea; ea va fi numită femeie, pentru că a fost scoasă din om.» Și Adam a numit-o pe soția lui Eva; pentru că ea a fost mama tuturor celor vii.*” Prima femeie (prima soție) a fost făcută direct din coasta lui Adam. Adam și Eva au fost unici. Nici unul dintre ei nu au avut părinți (Gen.3:20).

Adam și Eva au format prima familie. Adam a fost primul soț și Eva prima soție. Eva a fost făcută special pentru Adam (și numai pentru Adam). Aceasta a fost prima căsătorie. Ea este modelul pentru toate căsătoriile. Acesta este motivul pentru care Domnul Isus în Matei 19:4-6 a sugerat oamenilor că înțelegerea realităților din cadrul căsătoriei depinde de informația referitoare la originea căsătoriei – și prima căsătorie este în Geneza.

Adam și Eva au fost primii grădinari. Locuiau în Grădina Edenului, un loc perfect fără spini sau buruieni, și unde pomii făceau fructele cu ușurință. În Geneza 2:15-20 găsim că Dumnezeu i-a spus lui Adam să cultive grădina, să păzească grădina, să numească animalele și să mănânce din fructele grădinii, cu excepția pomului cunoștinței binelui și răului: „*Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească.*” (Gen.2:15)

Adam a fost primul zoolog și botanist. În Geneza 2:19-20, ni se spune că Adam a numit toate animalele. „*Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele. Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar, pentru om, nu s-a găsit niciun ajutor, care să i se potrivească.*”

Adam a fost primul lingvist. Adam a fost capabil să vorbească din prima zi a existenței sale. Evident că limba vorbită de Adam era o limbă complexă încă de la început. Nu a fost nevoie să o învețe, el fiind creat ca o ființă umană matură.

Adam și Eva au fost primii părinți. Atât religia iudaică, cât și cea creștină și cea islamică susțin că toți oamenii sunt descendenții lor. Geneza 5:4 ne spune că Adam și Eva aveau mulți fii și fiice. Tradiția iudaică spune că au avut în totalitate

56 de copii! Adam a trăit timp de 930 de ani (Gen.5:5). Scrisă în notele de subsol ale lui Josephus „Antichitățile evreilor” este o tradiție veche, care spune că primii noștri părinți au produs 33 de fii și 23 de fiice!

Adam și Eva au fost primii oameni păcătoși. Ei au fost primii care au făcut ceva greșit. Dumnezeu a spus lui Adam că pot mânca din orice pom din grădina în afară de pomul cunoștinței binelui și răului (Gen.2:16-17). Eva a fost ispitită de Satana în grădina Edenului și a căzut. Ea a mâncat din rodul pomului interzis. Și apoi chiar a dat fructul și soțului ei și a mâncat și el. Apoi imediat, amândoi au observat că erau goi și au încercat să se ascundă de Dumnezeu. Când Dumnezeu a confruntat-o pe Eva, ea l-a învinuit pe șarpe, refuzând la început să-și asume responsabilitatea pentru păcatul ei.

Eva era o femeie care știa și înțelegea pierderea. A experimentat pierderea nevinovăției, atunci când nu a ascultat de Dumnezeu în Eden. A experimentat pierderea paradisiului, când Dumnezeu i-a expulzat din grădina. A experimentat pierderea fiului ei Abel, atunci când a fost ucis de Cain. Cel mai rău dintre toate, a experimentat pierderea unei relații nestingherite cu Dumnezeu de care ea și Adam se bucurau în grădina. Pierderea Evei a fost și pierderea noastră, pentru că toți suntem născuți în această lume ca păcătoși, despărțiți de Dumnezeu și care au nevoie de un Mântuitor.

Adam și Eva au păcătuit, plasându-și dorințele peste ceea ce le spusese Dumnezeu, și prin acest act, păcatul a intrat în lume. Spini și buruienile vor face plantarea și recoltarea muncii lor mult mai greoaie. Oamenii vor trebui să muncească înainte ca să mănânce. Femeile vor naște în durere. Animalele au devenit periculoase și unele carnivore.

Adam și Eva au fost primii oameni care au murit spiritual. Dumnezeu le-a spus că vor muri dacă vor mânca fructul. Nu știm ce fel de fruct a fost în acel copac (Milton a introdus ideea că era un măr). Pentru că nu au ascultat de ceea ce le-a spus Dumnezeu în mod explicit și au ales să-l creadă pe Satan, au experimentat moartea spirituală și curând a urmat și moartea fizică.

Următorul pas a fost acela că Dumnezeu i-a expulzat din grădina. Chiar dacă Eva a fost prima ispitită de șarpe și ea a fost prima care a mâncat din fructul interzis, Adam este cel care a adus păcatul în lume, pentru că el era reprezentantul rasei umane. Rom.5:12 afirmă: „*Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!*”

Prima profeție înregistrată în Biblie este dată imediat după descoperirea păcatului celor doi, când Dumnezeu i-a spus șarpelui (diavolului) care a înșelat-o pe Eva că „sămânța femeii” (simbol al lui Hristos) va fi dușmanul său și va fi victorios asupra lui (*Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțele, și să mănânci țărână. Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.”* (Gen.3:15).

Cain, primul copil născut primului cuplu, a devenit primul ucigaș și fugar al omenirii, pentru că l-a ucis pe fratele său Abel (Adam și soția lui Eva, conform unor tradiții evreiești, au fost creați de Dumnezeu vineri dimineața, 26 septembrie, 3760 BC. (Calendrical Calculations Millennium Edition, pag. 98).

II. Locul în istorie – Unicitatea lui Adam.

Adam și Eva au fost un cuplu cu importantă semnificație istorică. Narațiunea din Geneza 1 începe cu crearea universului și culminează cu creația specială a lui Adam și a Evei. Creștinismul istoric susține că Adam și Eva au fost primii doi oameni, făcuți unic în chipul lui Dumnezeu, și că toată omenirea a coborât din ei. Genealogiile biblice (atât Vechiul, cât și Noul Testament), învățăturile lui Isus și epistolele lui Pavel se referă la Adam ca la un individ adevărat.

Istoricitatea lui Adam este afirmată clar atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Textul Genezei descrie un timp real și numește oamenii și locurile din acea perioadă. În Geneza 1 aflăm despre ani, anotimpuri și zilele, cu seri și dimineți sub soare, lună și stele. Geneza 2 descrie locația Grădinii Edenului și numește patru râuri ce o delimitau. Geneza 4 numește orașul pe care l-a construit Cain fiul lui Adam și al Evei. Geneza 6-8 descrie anumite evenimente ale anilor 600 și 601 din viața lui Noe. Cele unsprezece apariții ale cuvântului ebraic *toledoth* au fost împrăștiate prin Geneză (în Gen.2:4, 5:1, 6:9, 10:1 etc.) și traduse ca „această relatare” sau „*acestea sunt generațiile*”. Ele leagă întreaga carte împreună ca o înregistrare istorică de netăgăduit.

Avraam și Terah din Geneza 11 sunt aceiași oameni din Geneza 12. Genealogiile din Geneza 5 și 11 fac legătura dintre Adam și Noe și Avraam, ceea ce înseamnă că toți oamenii în ele au fost persoane istorice. Verbul ebraic din Geneza 1, adesea susținut a fi un gen unic, arată în mod concludent că primul capitol al Bibliei este narațiune istorică la fel ca restul Genezei.

În afara Genezei, genealogiile din 1Cr.1:1-9:44 arată că strămoșii seminiților lui Israel se întorc la Avraam și apoi la Adam. Luca 3:23-38 urmărește întoarcerea lui Isus înapoi prin David și Avraam către Adam. Toți cei numiți în genealogia lui Isus trebuie să fie personaje reale sau altfel Isus este descins dintr-o metaforă sau mit.

Apostolul Pavel tratează ca fapt istoric amănuntul că Adam a adus păcatul și moartea în lume (Rom.5:12, 1Cor.15:21-22) și că Eva a fost creată din Adam și a fost înșelată de Satana (1Cor.11: 8-9; 2Cor.11:3; 1Tim.2:13-14).

Romani 5 ne prezintă care ar fi cele mai presante motive pentru afirmația istoricității lui Adam. Acolo găsim aceste cuvinte frapante de la Pavel: (• *Păcatul a intrat în lume printr-o singură persoană* (5:12). • *Mulți oameni au murit prin ceea ce o persoană a greșit* (5:15). • *Judecata care a venit prin păcatele unei persoane a condus la pedeapsă* (5:16). • *Moartea a rămas din cauza eșecului unei persoane* (5:17). • *Judecata a căzut peste toată lumea prin eșecul unei persoane* (5:18). • *Mulți oameni au ajuns păcătoși prin neascultarea unei persoane* (5:19)).

Deși Apostolul Ioan și Apostolul Petru nu menționează direct pe Adam sau Eva, Ioan se referă la asasinarea lui Abel de către Cain (1 Ioan 3:11-12). Petru

susține că relatarea potopului este una istorică, la fel ca și relatarea judecății Sodomei și Gomorei, subliniind faptul că doar opt oameni au fost mântuiți în Arcă (1Pe.3:20, 2Pe.2:4-9). De aceea oamenii care neagă a doua venire și potopul și creația se plasează deliberat în apostazie (2Pet.3:3-7). Iuda spune că Enoch era al șaptelea patriarh (a șaptea generație) după Adam (Iuda 14).

Domnul Isus a confirmat istoricitatea potopului, a corabiei și a lui Noe (Mat.24:37-39), precum și a narațiunii ce redă uciderea lui Abel (Luca 11:50-51) sau transformarea soției lui Lot în sare (Luca 17:28-32). Citând din Geneza 1-2 ca fapt istoric, Isus a insistat că Dumnezeu a creat căsătoria ca fiind un angajament pe tot parcursul vieții între un bărbat și o femeie (Mat.19:3-6). Nu există nici o îndoială că scriitorii biblici și Isus au luat Geneza 1-11 ca o istorie reală iar Moise a intenționat să scrie istorie, nu mitologie.

Genealogiile din Geneza și Cronici constituie informație istorică. Dacă informația despre Adam și Eva este un mit, atunci toată informația ce vine după crearea lor este mitologică. Ori istoria a confirmat deja acuratețea multor informații înregistrate în Geneza. Concluzia este că Adam și Eva au fost persoane reale care au căzut literalmente în păcat în Grădina Edenului, după ce Eva a ascultat cuvintele înșelătoare ale șarpelui.

Studiile genetice și lingvistice sprijină informațiile oferite în Cartea Geneza despre Adam și Eva. Ele indică faptul că omenirea a apărut relativ recent, într-o singură locație (Grădina Edenului) și dintr-o mică populație, ca o singură pereche. O mare parte a lucrărilor științifice rămân în favoarea detaliilor de rafinare, însă dovezi ample susțin ideea creștină istorică conform căreia toată omenirea a coborât din două persoane istorice, Adam și Eva

Adam a trăit o viață incredibil de lungă de 930 de ani. Doar trei din descendenții lui menționați în Geneza au trăit mai mult: Matusalem (969 de ani), Iared (962 ani) și Noe (950 de ani). Viața lui a fost atât de lungă încât a văzut marele stră- stră- stră- stră- stră- strănepot Lameh, tatăl lui Noe.

III. Relația cu Hristos

Să ne uităm la ceea ce dezvăluie Biblia despre Adam și Hristos pentru a vedea ce au în comun și în ce diferă:

- Ambii sunt desemnați ca „fii ai lui Dumnezeu” (*fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu*. Luca 3:38; Mat.3:17b)
- A. Primul Adam. Nu avea părinți pământești. El a fost creat un adult (Gen.2:7). El a fost creat din praful pământului, din elementele deja existente. Duhul lui Dumnezeu a fost agentul creației sale (Gen.33:4).
- B. Nici ultimul (sau Al Doilea) Adam nu s-a născut din părinții umani: Isus avea o mamă umană, dar existența lui nu a început în Betleem (Ioan 1:1). În nașterea Să umană, Duhul Sfânt a fost agentul creator (Luca 1:35). Al doilea Adam nu avea tată pământesc, „Fiul lui Dumnezeu” (Mar.1:1; Ioan 20:31)
- Ambii au căpătat autoritate supremă de la Dumnezeu
- A. Adam a primit stăpânire supremă peste tot pământul (Gen.1:26-28) și „*L-ai făcut puțin mai jos decât ființele cerești și l-ai încununat cu slavă și cinste.*”

(Ps.8:5). El a primit putere asupra întregii lumi create de Dumnezeu. El și-a abuzat autoritatea și păcatul a stricat creația.

- B. Ultimul Adam are o autoritate și mai mare (Ev.2:6-9, citează Ps.8). El a fost încoronat pe baza morții și a învierii sale: „care a intrat în ceruri și este la dreapta lui Dumnezeu” - cu îngeri, autorități și puteri în supunere față de el. (1Pet.3:22) și 1 Corinteni 15:27 Căci „a pus totul sub picioarele Lui”.

• Amândoi au venit în lume perfecti și fără păcat:

- A. Adam a fost creat perfect. Făcea parte dintr-o creație perfectă (Gen.1:31). Dumnezeu a făcut omenirea fără păcat „Numai, iată ce am găsit: că Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană”, Ec.7:29. Comparația „primul Adam, al doilea Adam” se referă la ideea că au fost primul și ultimul perfect-reprezentanți ai lui Dumnezeu, făcuți în chipul lui Dumnezeu (Ev.1:3).

Adam și toți descendenții săi au păcătuit. Păcatul și moartea sunt în această lume deoarece Adam le-a introdus. Ultimul Adam, Isus Hristos, a venit să introducă iertarea și să restaureze viața.

- B. Biblia ne spune că ultimul Adam a trăit o viață fără păcat: El este marele nostru preot fără păcat (Ev.7:26. Nimeni nu a răspuns când i-a provocat să-i găsească vreo vină (Ioan 8:46). El a ieșit victorios asupra oricărei ispite (Ev.4:15). Ultimul Adam, deși fără păcat, a trebuit să moară pentru păcat, pentru păcatele noastre.

• Ambii au primit o mireasă

- A. Adam a primit-o ca „un ajutor potrivit”, din propria sa carne și oase (Gen.2:18).
- B. Unirea dintre Adam și Eva se compară cu relația dintre ultimul Adam și Biserica Sa (Ef.5:22-32; 2Cor.11:2,3).

• Ambii sunt donatori ai vieții

- A. Primul Adam a primit viața prin suflarea lui Dumnezeu (Gen.2:7), în timp ce al doilea Adam este un spirit dăruitor de viață (1Cor.15:45). Din Adam moștenim corpurile noastre cu caracteristicile fizice și psihice (FA.17:26; 1Cor.15:47,48). Din nefericire, el a adus și păcatul în lume prin neascultare (Rom.5:12). Primul Adam a dat viață biologică tuturor urmașilor săi. Ultimul Adam, Isus Hristos, dă viața veșnică celor care Îl primesc și cred în Numele Lui, dându-le „puterea de a deveni fii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:1-14).

- B. Ultimul Adam ne dă viață spirituală, veșnică: În Adam, avem nașterea fizică. În Hristos, avea nașterea spirituală. Ne-am născut ca omul pământesc Adam, dar putem deveni ca ultimul Adam, Omul ceresc. (1Cor.15:48b,49). El a adus viața și nemurirea (1ITim.1:10), deoarece ca al Doilea Adam a învins moartea prin înviere. Din acest motiv, putem nădăjdui în înviere și într-o existență fericitoare în prezența lui Dumnezeu, prezență pierdută prin căderea în păcat a Primului Adam. Cu toții moștenim natura lui Adam. Este a devenit slab și neascultător. Moștenim rezultatele păcatului său, o lume marcată și zguduită de păcat și de moarte. Moștenim pedeapsa pentru păcatul său, pentru că toți păcătuim.

Ultimul Adam aduce la lumină viața și nemurirea sau neputezirea. El a murit pentru a anula efectele și pedeapsa păcatului și a ne elibera de puterea păcatului. În primul Adam toți mor, dar în al doilea Adam (Isus Hristos) suntem făcuți vii (1Cor.15,22). Primul Adam a fost natural, al doilea spiritual (1Cor.15:46-47). La creație, primul Adam a fost perfect, dar prin neascultare sa, moartea a intrat în lume și toți de atunci încoace suntem născuți păcătoși, pe când al doilea Adam, Isus Hristos (care a fost perfect și a rămas la fel), a venit să ne dea viață nouă. Și cu această *viață nouă în El*, într-o bună zi vom avea, de asemenea, un corp perfect, așa cum trebuia să fie de la început. În timp ce Adam a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, Hristos este „chipul Dumnezeului invizibil” (Col.1:15).

- Adam era capul omenirii. Isus Hristos este capul omenirii răscumpărate (Ef.5:23).

De vreme ce Hristos a murit o dată pentru totdeauna (Ev.7:27; 9:28; 10:10-14), nu va mai fi niciodată nevoie de nici un alt „Adam”. De aceea El este ultimul Adam. Primul Adam, reprezentând omenirea, a primit stăpânire asupra lumii create (Gen.1:26). Pe când, Domnul Isus Hristos, Al Doilea Adam, după ce a fost înviat din morți, a fost înălțat la dreaptă a lui Dumnezeu și a primit stăpânire peste toate lucrurile „puse sub picioarele Lui” (1Cor.15:27, Ef.1:20-22). Primul Adam era domn peste un domeniu limitat, ultimul Adam este Domnul tuturor (FA.10:36). Apostolul Pavel ne spune în Romani 8:22 că toată creația geme din cauza păcatului, așteptând timpul în care toate lucrurile vor fi reînnoite. Moartea și suferința pe care o vedem astăzi în lume au rezultat din primele acțiuni ale lui Adam.

CONCLUZIA

Primul Adam avea nevoie de „ultimul Adam”

Dumnezeu a oferit un al doilea Adam – un Adam perfect care să fi jertfa perfectă! Dumnezeu însuși a venit pe pământ ca om. Isus Hristos, cel de-al doilea membru al Trinității, s-a născut dintr-o femeie pentru a deveni un om, astfel încât sacrificiul perfect să poată fi făcut. Ca Om, așa cum Dumnezeu a intenționat să fie – fără păcat, El a fost crucificat pe crucea Calvarului, a vărsat sângele Său și a plătit pedeapsa pentru păcatele noastre și a fost înviat din morți, învingând moartea, judecata pe care Dumnezeu a adus-o asupra omului din pricina păcatului.

Informația biblică despre Adam și Eva este foarte importantă din punct de vedere teologic, deoarece demonstrează planul inițial al lui Dumnezeu pentru existența umană și soluția lui la urmările căderii în păcat. Narațiunea are o putere explicativă uimitoare și oferă claritate cu privire la lumea noastră căzută. Dar ea este de asemenea semnificativă prin faptul că introduce în scena istoriei pe Isus. Chiar dacă Adam și Eva L-au respins pe Dumnezeu, El nu i-a respins, ci le-a oferit răscumpărarea. Prin sacrificiul lui Hristos, Dumnezeu a oferit răscumpărare lumii care L-a respins. Pedeapsa păcatului este moartea, dar pedeapsa a fost deja plătită.

Informația biblică despre Adam și Eva este reflecția finală asupra omenirii și poate fi citită începând din Geneza 2: 4. Aceasta explică faptul că omenirea a fost creată pentru a reflecta gloria lui Dumnezeu, asemănătoare cu o statuie creată pentru a reflecta slava unui vechi rege. Dumnezeu ne-a poruncit să-L iubim și să reflectăm neprihănirea lui prin respectarea poruncile Sale. Adam și Eva au decis

să nu urmeze planul lui Dumnezeu. La ora actuală, datorită istoriei triste a lui Adam și Eva în loc să reflectăm neprihănirea lui Dumnezeu, noi reflectăm decizia celor doi de a încălca porunca Domnului.

Dumnezeu va judeca omenirea prin aceleași standarde prin care a judecat pe Adam și Eva. Dumnezeu este consecvent și nu se schimbă. Natura lui cere ca perfecțiunea absolută să fie îndeplinită. Dumnezeu cere ascultarea noastră absolută față de El, iar ignorarea ei duce la mânia lui Dumnezeu.

Din fericire, istoria nu se încheie cu Adam și Eva. Dumnezeu a luat pedeapsa noastră și a plătit în întregime pentru ea. Fiul Său, Isus Hristos a fost în întregime neprihănit și a plătit prețul pentru păcatele noastre. Asupra lui a căzut mânia lui Dumnezeu în locul nostru. Asta face ca jertfa lui Hristos la cruce să fie atât de uimitoare. Aceasta este culminarea istoriei lui Adam și Eva.

Primul Adam a avut nevoie de cel de-L doilea Adam (Isus) și noi avem nevoie la fel.

(Ioan Sinitean)

12

Abel și Cain

Textul: *Geneza 4:1-16*

Cuvântul de aur: *Evrei 11:4* „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.”

INTRODUCERE

Cain și Abel au fost primii frați care s-au născut vreodată pe pământ. Ne-am fi așteptat să trăiască în deplina armonie „ca frații”. Relatarea biblică ne arată însă că n-a fost așa, ori cel puțin nu s-a terminat așa. De fapt dacă privim la frații din biblie lucrurile se pare că n-au fost deloc roz: Iacob și Esau, Iosif și frații lui, David și frații săi ....Abimelec și frații săi....Se pare că nu e de-ajuns să fii frate de corp, trebuie să te “naști din nou” că să trăiești în armonie. Petru (veșnicul comentator) și Andrei, Ioan și Iacob (fii tunetului) au devenit altfel de frați pentru că l-au cunoscut pe Isus.

OBIECTIVE

- Să înțelegem că omul este responsabil pentru faptele lui.
- Să înțelegem că nu ne putem apropia de Dumnezeu oricum, ci numai după orânduiala Lui.
- Să vedem că Dumnezeu acordă omului a doua șansă.
- Să ne cercetăm atitudinile față de frații noștri.

SCHIȚA

- I. *Relatarea biblică*
- II. *Locul în familie*
- III. *Locul în istorie*
- IV. *Relația cu Hristos*

ANALIZA

I. Relatarea biblică

În prima familie din istorie s-au născut doi băieți: Cain și Abel. Cain era plugar; Abel era cioban. După un timp, Cain a adus o jertfă de mâncare din roadele pământului. Abel a adus și el o jertfă de mâncare din turma lui. Dumnezeu a privit cu plăcere la Abel și la jertfa lui, dar nu și la Cain și jertfa lui. Asta a produs resentimente în sufletul lui Cain, care l-a invitat pe Abel la câmp și l-a omorât.

Dumnezeu îl confruntă pe Cain cu păcatul lui și îi arată consecințele.

II. Locul în familie

- Primii născuți în familia lor.
- Născuți în condiții speciale: fără altă asistență decât a părinților lor.
- Când s-a născut Cain, toată atenția s-a concentrat asupra lui.
- Când s-a născut Abel s-a produs un transfer de atenție dinspre Cain spre Abel. Fără îndoială că aceasta l-a afectat pe Cain.

III. Locul în istorie

- Primii copii din istorie.
- Singura învățătura ce-au primit-o a fost de la părinții lor.
- Neinfluențați de modele rele a lumii din jur.
- Totuși relațiile lor s-au deteriorat foarte mult. Poți să crezi un mediu perfect, dar nu poți înlătura efectul păcatului pentru că el ne afectează din interior.

IV. Relația cu Hristos

În Evrei 11:4 scrie: „*Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfa mai bună decât Cain...Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.*” Iar în Evrei 11:6 se subliniază: „*Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută*”

Viața lui Cain și Abel este o ilustrare a vieții pe pământ:

- a. Ceea ce face diferența în viața unui om este credința lui în jertfa Mântuitorului.
- b. Cel firesc prigonește pe cel duhovnicesc.

CONCLUZII

Viața lui Cain și Abel ne arată că raportarea față de Jertfă schimbă total viața omului. Cain și Abel au adus amândoi câte o jertfă. Conform Ev.11:4, ce a făcut diferența între cele două jertfe a fost credința. Prin credință pricepem și prin credință acționăm (Ev.11:1). Istoria celor doi ne arată nu numai că omul este responsabil pentru faptele făcute dar și că Dumnezeu dă omului a doua șansă (posibilitatea corectării prin pocăință).

14

ÎNTREBĂRI

1. De ce crezi că jertfa lui Abel a fost primită și a lui Cain nu?
2. Care a fost păcatul lui Cain înainte de aducerea jertfei?
3. Care a fost păcatul lui Cain după aducerea jertfei?
4. Cum definești invidia?
5. Cum lupți împotriva invidiei?
6. Cum te raportezi la binecuvântările altora?
7. Ce asemănare este între Cain și Abel și lumea de azi?

(Vasile Lucaci)

Set și Descendenții Lui

Text: *Geneza 4:25-5:20*

Cuvântul de aur: *Gen.4:26* „Lui Set i s-a născut și lui un fiu și i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului.”

INTRODUCERE

După ce Cain l-a omorât pe Abel, planul lui Dumnezeu nu a ajuns în impas. Promisiunea Lui de a ridica un Izbăvitor din sămânța femeii, nu a fost periclitată de influența exercitată de Diavolul asupra lui Cain, ci El a binecuvântat prima familie cu un urmaș, din care, după multe generații avea să apară Mesia, Izbăvitorul promis. Numele acestui om este Set.

OBIECTIVELE

- Să înțelegem că Dumnezeu nu este surprins de acțiunile Diavolului.
- Să ne întărim în credința că Dumnezeu împlinește promisiunile făcute celor credincioși în pofida faptului că aceștia sunt ispitiți de cel rău.

- Să ne determine în a chema și proclama Numele Domnului.

SCHIȚĂ

- I. Informația biblică*
- II. Locul în familie,*
- III. Locul în istorie,*
- IV. Relația cu Hristos.*

ANALIZA

1. Informația biblică

Set a fost cel de-al treilea fiu a lui Adam și al Evei, (enumerat în Biblie). Numele lui înseamnă „înlocuit” sau „destinat” deoarece la nașterea lui, Eva a zis „Dumnezeu mi-a dat o altă sămânță în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain.” Odată cu nașterea lui Set, Dumnezeu formează o nouă genealogie, un nou neam de oameni care au început să caute părtășia cu El și să cheme Numele Domnului. Urmașii lui Set care fac obiectul studiului nostru sunt următorii:

- Enos, al cărui nume înseamnă „fragil, muritor, mizerabil”.
- Cainan, numele lui vine de la „Jenan” care înseamnă „tristețe, elegie, bocet”.
- Mahalaleel, este compus din doi termeni „Mahalal” care înseamnă „binecuvântat sau slăvit” și „EL” este numele lui Dumnezeu, pus împreună înseamnă „Dumnezeu binecuvântat”.
- Iared, este un derivat de la „Jaradh” și înseamnă „va coborî jos”.

2. Locul în familie

Set apare în sânul primei familii ca rezultat al iubirii dintre soți, cât și al iubirii lor față de Dumnezeu, dar în același timp și al credinței lor în promisiunea și planul Lui. După căderea în păcat nu putem spune că Adam și Eva nu au mai manifestat interes în relația cu Domnul, aceștia au continuat părtășia cu El și au transmis această trăsătură atât lui Set cât și urmașilor lui, cu precizarea că nu au mai experimentat-o ca în acea stare de inocență edenică, ci au făcut-o din poziția de oameni afectați de păcat. Set este liderul spiritual al familiei și urmașilor lui și poartă în el chipul și asemănarea lui Dumnezeu care a fost prezente în Adam. Capacitățile și calitățile părintelui sunt transmise copiilor lui prin reproducere naturală.

3. Locul în istorie

În istorie, Set este omul care va continua linia genealogică prin care se va perpetua sămânța femeii până la nașterea Celui care va zdrobi capul șarpelui. Textul citit ne spune că după nașterea lui Enos, „Atunci au început oamenii să

cheme Numele Domnului.” Acest „început” este considerat de unii comentatori biblici ca „prima trezire spirituală,” deoarece apare imediat după uciderea lui Abel, în perioada de depărtare de Dumnezeu a urmașilor lui Cain.

4. Relația cu Hristos

Set este cel care va relege acea linie întreruptă de păcat, acea încercare a diavolului de a instila în mintea lui Adam și a Evei faptul că Dumnezeu a fost învins atunci când a ispitit-o pe femeie, sau a fost învins la moartea lui Abel, prin păcatul uciderii comis de Cain. Însă nu a avut câștig de cauză. Prin nașterea lui Set și a urmașilor lui, intră în scenă omul prin care Dumnezeu va continua linia genealogică din care vor apărea patriarhii, liderii și regii poporului Israel, acei oameni aleși de Dumnezeu să perpetueze sămânța femeii până la nașterea Mântuitorului, care va arăta deslușit că El a venit să relege relația întreruptă de păcat, între Dumnezeu și om prin jertfa Sa de la cruce, zdrobind capul șarpelui.

Apoi, asemeni Domnului Isus, care a îndreptat atenția oamenilor spre Dumnezeu și spre lucrurile de sus, tot așa și Set este cel care caută părtașia cu Domnul, cel care îndreaptă atenția familiei și contemporanilor către Dumnezeu, cel care a început să strige către Domnul, să proclame Numele Lui și influențeze pe cei din jur și urmașii lui. În contrast cu Cain și urmașii lui care și-au focalizat atenția numai asupra realizărilor materiale și spre un mod de viață păcătos.

CONCLUZII

- Chiar dacă cel rău încearcă să zădărnicească planurile lui Dumnezeu, El va avea întotdeauna un Set care să-l înlocuiască pe Abel.
- Dumnezeu a trimis în lume pe Fiul Lui ca să refacă legătura întreruptă de păcat, dintre om și El. Noi trebuie să manifestăm pocăință și să credem în jertfa mântuitoare a Domnului Isus.
- După cum Set a fost chemat în generația lui să caute și să proclame Numele Domnului, și noi cei care avem parte de chemarea cerească, trebuie să proclamăm Numele Domnului Isus, ca oamenii să audă și să fie mântuiți.

(Cristi Bradu)

Cain și Descendenții Lui

Text: *Geneza 4:16-24*

Cuvântul de aur: *Geneza 4:16* „Apoi, Cain a ieșit din Fața Domnului, și a locuit în țara Nod, la răsărit de Eden.”

INTRODUCERE

Cain a fost primul născut al lui Adam și al Evei; semnificația numelui sau este “posesiune”, sau “câștig”, probabil de la declarația mamei lui: “Am

căpătat un om cu ajutorul Domnului.” Asa cum am văzut într-una din lecțiile anterioare, în familia părinților lui, Cain a fost ucigașul fratelui sau Abel. Din cauza aceasta a fost blestemat să lucreze fără spor și să fie fugar pe pământ.

Informația biblică:

După episodul pedepsirii lui Cain, acesta a plecat dinaintea Domnului și a locuit în tara Nod (tara fugii sau a exilului), la răsărit de Eden. Găsim lucrul acesta semnificativ, nu doar ca indicație geografică, ci mai ales simbolic pentru felul în care a trăit Cain pentru restul vieții lui: departe de Domnul. Aici Cain a avut o familie, descendenți, și a dus o viață activă. Genealogia lui Cain este diferită de toate celelalte din Biblie; se oprește la generația a șasea după Cain, și nu ne spune cât au trăit urmașii lui Cain, ci ce realizări au avut.

17

OBIECTIVE

- Să observăm că orice realizări fără Dumnezeu nu duc la progres real, ci la disoluție morală
- Să înțelegem că disoluția morală atrage judecata divină indiferent cât ar fi de dezvoltată economic și cultural o societate
- Să ne întărim în decizia de a conduce și a menține familiile noastre într-o relație corectă cu Domnul pentru a asigura binecuvântarea generațiilor ce vin după noi

SCHIȚA

- I. Locul în familie*
- II. Locul în istorie*
- III. Relația cu Hristos*

ANALIZA

I. Locul în Familie

În noua lui familie Cain a fost un deschizător de drum; drumul acesta a fost unul de inițiativă și realizări sociale, culturale, și economice, dar din nefericire toată aceasta activitate creatoare a fost condusă într-un spirit de înstrăinare de Domnul, și chiar de rebeliune. Este clar că influența lui Cain asupra descendenților săi a fost una nefastă și din referința pe care o face Lameh la răzbunarea sa, pe care o compara cu răzbunarea strămoșului sau Cain.

Lameh a fost primul menționat de Scriptura care a deviat de la planul familiei așa cum a instituit-o Domnul, ca unirea permanentă dintre un bărbat și o femeie: Lameh a luat două soții. Vechiul Testament nu condamnă în mod explicit poligamia; Legea chiar o poruncește în situația excepțională a căsătoriei văduvei unui om care a murit fără urmaș cu cumnatul ei pentru scopul de a produce un urmaș. În epoci mai târzii poligamia a fost justificată de unii ca un fel de rău necesar datorită faptului că rata mortalității bărbaților era mult mai mare decât a femeilor (în principal prin moarte violentă în război). Nu acesta era cazul lui Lameh; singura explicație în cazul lui o putem găsi în tendința păcătoasă a urmașilor lui Cain de a se deda la excese, atât în căutarea plăcerilor, cât și în agresiune și violență.

Numele soțiilor lui Lameh mărturisesc despre tendința aceasta: Ada înseamnă „podoaba”; numele Țilei nu este foarte clar, poate însemna „umbră” sau „clopoțel”, în schimb numele fiicei ei, Naama, înseamnă „frumoasă”, sau „plăcută”. Notați de asemenea ca nimic altceva nu ni se spune despre Naama, decât numele ei – un amănunt care mi se pare semnificativ. În universul lui Lameh, el însuși este centrul. Întocmai ca strămoșul sau Cain, atunci când are o problema, Lameh o „rezolva” în cel mai greșit fel posibil: îl ucide pe omul cu care a avut un conflict. Mai mult, Lameh este mândru de fapta lui oribila: el compune un mic poem în care se lauda cu fapta lui în fata soțiilor lui; ce trist este ca prima creație poetică înregistrată a omenirii este o lăudăroșenie arogantă despre violență, ucidere, și amenințarea cu și mai mare violență – și toate acestea în doar câteva versuri!

Lameh își compară răzbunarea cu aceea pe care Domnul a hotărât-o pentru Cain. Adevărul este însă ca cele doua nu pot fi mai diferite una de alta. Când Domnul l-a pedepsit pe Cain, a făcut-o cu asprime, dar și cu măsură, astfel încât să-i dea motiv și timp de pocăință. În plus, Domnul l-a protejzat pe Cain de a fi el însuși ucis, hotărând o „răzbunare înșeptită” împotriva oricui ar atenta la viața lui Cain. În toate acestea Dumnezeu a acționat ca Legiuitorul și Judecătorul suprem; El are dreptul să judece, să pedepsească și să răzbune. Acțiunile Lui sunt manifestarea justiției adevărate, divine. În contrast, acțiunile lui Lameh reprezintă o încălcare flagranta și o pervertire a justiției. Lameh s-a erijat în judecător și executor pe baza legii junglei și a dreptății pumnului. Tendința aceasta s-a generalizat, și a dus în câteva generații la concluzia trasa de Domnul ca pământul era plin de silnicie, adică de nedreptate și de violență.

II. Locul în Istorie

Cain a intrat în istorie ca primul orășean, și întemeietorul civilizației urbane ante-diluviene. După ce a fugit dinaintea Domnului, Cain a început să zidească o cetate, împotriva poruncii Domnului după care trebuia să fie fugar și pribeag. În același timp, probabil una din intențiile lui Cain va fi fost să-și asigure o protecție împotriva unor pericole posibile, deși Domnul îi promisese ca El îi va asigura aceasta protecție. Prima civilizație urbana, deci, a apărut din necredința în cuvântul Domnului și din răzvrătire fata de El.

Mi se pare demn de observat ca și în privința ocupației Cain a refuzat să accepte hotărârea Domnului. El a început ca plugar, dar după ce Domnul i-a dat pedeapsa de a munci pământul fără spor, Cain pare a fi abandonat munca pământului, și s-a urbanizat. Am menționat deja bigamia (sau poligamia) lui Enoh, care n-a fost doar o chestiune personala, sau de familie, ci prima instanță a unei tendințe care s-a extins în cea mai mare parte a lumii de-a lungul istoriei.

Fiii lui Lameh au fost și ei făuritori de civilizație și cultura. Ei nu sunt înșirați în felul celorlalte genealogii, cu vârsta pana la care au trăit, și cu numele urmașilor lor, ci sunt menționați doar prin ocupațiile lor, prin inovațiile pe care le-au produs în economie, tehnologie, și arta. Astfel: Iabal și urmașii lui au devenit crescători de animale, Iubal și urmașii lui au creat muzica (și probabil instrumentele muzicale), iar cei ai lui Tubal-Cain au devenit metalurghi. Izvoarele arheologice indica o epoca a fierului care a început aproximativ în jurul anului

1200 BC. Biblia ne spune ca atât bronzul cât și fierul au fost cunoscute și folosite înainte de potop, foarte aproape de începuturile omenirii.

III. Relația cu Hristos

În măsură în care exista o relație între Cain și urmașii săi și Domnul Isus, ea este aceeași cu a întregii lumi căzute în păcat: în răzvrătire față de Domnul, și în același timp având nevoie de El ca Salvator. Un detaliu ceva mai specific este acela al numerelor șapte, și de șaptezeci de ori câte șapte din textul nostru. Aici ele sunt legate de răzbunare, o tema dominantă a vieții lui Cain și a urmașilor lui. Aceleași numere sunt folosite de Domnul Isus (și Petru) pentru a arata limitele, sau mai degrabă lipsa de limită a iertării. Și detaliul acesta face clar contrastul dintre Cain și urmașii lui pe de o parte, și Domnul Isus de cealaltă.

19

CONCLUZIE

Cain și urmașii lui, mânați de frica, necredința, și rebeliune împotriva Domnului au pus bazele unei civilizații înfloritoare din punct de vedere al creativității și productivității, dar care a fost în același timp caracterizată de căutarea plăcerilor, egoism, injustiție și violență. Toată civilizația aceea a fost ștersă de pe pământ prin potop, dar tendințele ei nu au dispărut, ci au început să se manifeste din nou în omenire după potop; așa cum a prezis Domnul Isus, lumea în care trăim noi seamănă din ce în ce mai mult cu aceea care a pierit prin potop. Lucrul acesta ne spune ca sfârșitul ei se apropie, și ne aduce aminte să fim pregătiți.

(Ovidiu Dobria)

Enoh și Venirea Domnului

Text: *Geneza 5:21-24; Evrei 11:5; Iuda 14-15*

Cuvântul de aur: *Evrei 11:5* „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.”

INTRODUCERE

Numele lui Enoh este asociat cu prevestirea unor evenimente majore în istoria umană. În linia descendenților lui Adam, Enoh este al șaptelea patriarh. Este fiul lui Jared și tatăl lui Matusalem. Este bunicul lui Lameh, tatăl lui Noe. Enoh este primul despre care ni se spune în Scriptură că a primit revelație divină cu privire la venirea Domnului. Conținutul acestei revelații este menționat de apostolul Iuda, fratele Domnului Isus. Epistola către Evrei ne comunică faptul că Enoh a primit prin credință mărturia că este plăcut Domnului. După primirea acestei mărturii El a fost răpit la cer ca să nu vadă moartea. În această favoare ce i s-a făcut Enoh simbolizează pe credincioșii ce vor fi răpiți la cer de Domnul Isus înainte de venirea catastrofei Necazului cel mare ce va nimici societatea. Viața lui Enoh, umblarea lui cu Domnul, răpirea lui la cer, toate vorbesc elocvent despre evenimentul mare ce îl va cunoaște istoria, venirea Domnului Isus.

OBIECTIVE

- Să înțelegem locul important ce îl are în teologia creștină doctrina venirii Domnului Isus
- Să fim pregătiți pentru venirea Domnului nostru și să Îl întâmpinăm cu bucurie

SCHIȚĂ

- I. Locul lui Enoh în familie*
- II. Locul lui Enoh în istorie*
- III. Relația lui Enoh cu Hristos*

20

ANALIZA

I. Locul lui Enoh în familia sa

Poziția lui Enoh în familia sa și evenimentele vieții sale ne vorbesc cu elocvență despre evenimente majore pe care Dumnezeu le-a planificat în istoria omului.

Enoh este un descendent al lui Set, fiul lui Adam, care, în contrast cu Cain, fratele lui mai mare, a fost ales de Domnul să ducă mai departe revelația divină și speranța mesianică. Enoh este al șaptelea patriarh de la Adam, ceea ce ne vorbește despre importanța lui mare în planul răscumpărării lui Dumnezeu. Numărul șapte ne vorbește despre divinitate și perfecțiunea divinității. Planul istoric pe care Domnul îl revelează lui Enoh este perfect și se va împlini cu certitudine în istorie.

Iared, tatăl lui Enoh l-a prins în viață pe Adam, așa că a putut primi direct informația referitoare la revelația pe care Dumnezeu a acordat-o primului om. Enoh a transmis această informație descendenților lui!

Enoh e strămoșul lui Noe, omul ales de Domnul să treacă prin potop și să perpetueze existența rasei umane dincolo de potop. El face legătura între creație și potop.

II. Locul în istorie

Enoh a avut un moment important al vieții lui când i s-a născut fiul pe care l-a numit Matusalem. Semnificația numelui lui Matusalem este foarte interesantă. Metusla literal înseamnă *Când va muri el va veni distrugerea*. Prin numele lui Matusalem Enoh comunica lumii să se apropie dezastrul și pedeapsa divină. Din momentul nașterii lui Matusalem, textul biblic ne comunică faptul că Enoh a început să umble cu Dumnezeu. Nașterea fiului său l-a pus pe gânduri și i-a schimbat viața. A devenit un credincios foarte dedicat Domnului. Dedicarea lui se vede din faptul că a umblat cu Domnul timp de 300 de ani, cât Domnul i-a hărăzit.

III. Relația cu Hristos

Enoh a iubit pe Domnul, de aceea a umblat cu Domnul. Biblia reliefează această caracteristică a iubirii lui pentru Domnul când înregistrează faptul că el umbla cu Dumnezeu. Enoh a iubit venirea Domnului! De aceea Dumnezeu i-a dat revelație referitor la Venirea Domnului. Enoh a proclamat venirea Domnului prin propovăduire! Propovăduirea lui fost așa de puternică, încât descendenții lui au reținut acel mesaj al venirii Domnului în formă orală și prin scris.

CONCLUZII

Studiind viața lui Enoh, putem să înțelegem locul important ce îl are în teologia creștină doctrina venirii Domnului Isus și în general studiul escatologiei. Deși evenimentele vieții lui s-au petrecut la începutul istoriei omenirii, ele au răsunet la sfârșitul ei, și prorocia lui Enoh este amintită în Cartea lui Iuda din Noul Testament.

Viața lui Enoh este un permanent îndemn și încurajare ca să fim pregătiți pentru venirea Domnului nostru și să Îl întâmpinăm cu bucurie, anticipând și grăbind răpirea Bisericii și răsplătirea viitoare.

(Daniel Chiu)

21

Noe și Judecata

Text: Gen.6:5-22

Cuvântul de aur: *Evrei 11:7*, „Prin credință, Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință.”

INTRODUCERE

Noe, ultimul patriarh înainte de potop, a fost fiul lui Lameh și nepotul lui Matusalem. Numele lui, „mângâiere” sugerează nevoile familiei în care s-a născut (Gen.5:29). Pe el, Dumnezeu îl alege să propovăduiască neprihănirea unei lumi decăzute (2Pet.5:2) apoi să fie martorul judecării prin potop și nu în ultimul rând să fie beneficiarul legământului făcut de Dumnezeu împreună cu binecuvântările Sale.

OBIECTIVE

- Să putem creiona profilul unui om pentru care Dumnezeu manifestă milă
- Să conștientizăm beneficiile integrării în planul lui Dumnezeu

ANALIZA

I. Locul în familie

Noe se naște în familia lui Lameh fiul lui Matusalem (Gen.5:28). Cum credeți că a fost viața oamenilor în această perioadă (Gen.5:29) .....

La vârsta de 500 ani, Noe a avut trei fii: Sem, Ham și Iafet. Care au fost condițiile sociale și cultural-religioase în care Noe și familia sa au trăit (Gen.6:1-7) .....

Noe, împreună cu familia sa, devin o excepție, prin trăirea lor, în mijlocul unei lumi depravate. Care credeți că a fost secretul neprihănirii lui Noe (Gen.6:9) .....

Cum înțelegeți „umblarea” lui Noe cu Dumnezeu .....

II. Locul în istorie

Născut într-o lume decăzută, care devenise subiectul condamnării divine, (Gen.6:7), Noe are parte de mila lui Dumnezeu. În ce se concretizează mila lui Dumnezeu față de Noe (Gen.6:13) .....

Dumnezeu comunică lui Noe, în detaliu, planul judecății ce urma să vină și planul salvării rasei umane împreună cu animalele și păsările existente. Care a fost reacția lui Noe (Gen.6:22) .....

Recapitularea evenimentelor istorice legate de judecata lui Dumnezeu.

22

Cât estimați că a durat construcția corabiei de către Noe și ai săi (Gen.5:32-7:6) ?

Cât timp a durat îmbarcarea (Gen.7:4) .....

Cât timp a durat potopul .....

Cât timp au fost Noe, familia și viețuitoarele adăpostite în corabie .....

Care au fost consecințele potopului (Gen.7:18-23) .....

Care au fost rezultatele ascultării lui Noe? Detaiați:

a) Gen.7:5 .....

b) Evrei 11:7 .....

c) Gen.8:15 .....

d) Gen.9:1 .....

e) Gen.9:9 .....

Dumnezeu, în Geneza 8:21, vorbește despre natura umană pervertită. Cum interpretați acțiunea lui Noe la sfârșitul potopului (Gen.8:20) .....

III. Relația cu Hristos

Domnul Isus a dat ca exemplu vremea lui Noe ca fiind similară cu vremea sfârșitului, când lumea va fi din nou judecată. De ce credeți că Dumnezeu va folosi o altă metodă de judecată (prin foc) .....

Care sunt trăsăturile de caracter ale Domnului ce le putem vedea și în viața lui Noe?

CONCLUZIE

Noe, prin credința sa, concretizată în acțiuni practice, a făcut excepție de societatea coruptă în care trăia, alegând să asculte de Dumnezeu, și astfel să-și scape viața lui și a familiei sale și să beneficieze de binecuvântările Domnului.

(Ioan Ciupuligă)

Sem, Ham și Iafet

Textele de studiu: *Gen.5:32; 6:10; 7:7; 13:9; 1:7-29; 10:1-32; 11:10-32*

Text de citit: *Geneza 9:1-7; 18-29*

Cuvântul de aur: *Gen.9:1* „Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fii săi și le-a zis: «Crește-ți, înmulțiți-vă și umpleți pământul.»”

INTRODUCERE

Numele și familia: Avem în fața noastră pe cei trei fii ai lui Noe. Din informațiile biblice nu putem spune dacă Noe a mai avut sau nu alți fii și fiice. Biblia nu confirmă nici nu infirmă acest aspect. În lecția noastră ne vom ocupa de Sem, Ham și Iafet. Sem este cel mai mare dintre cei trei, din care poporul evreu și rasa semitică descinde, și acesta este motivul pentru care totdeauna este numit primul în lista celor trei frați.

Ham este cel mai tânăr dintre cei trei (vezi Gen.9:24) deși în toate textele biblice este menționat al doilea. În limba ebraica sunt două cuvinte care se pronunță Ham: Cham (חַם) și Ham (חָם). Aceste două cuvinte au o însemnătate total diferită. Primul, Cham este cel folosit ca fiind numele fiului lui Noe și ne vom referi la acesta. El înseamnă cald, zid protectiv, negru.

Iafet, cel mijlociu, se pare că are o însemnătate explicată de versetul 27 din capitolul 9 al cărții Geneza, cel larg, lătit. Dar pentru că este asociat cu ceilalți doi frați ai săi Sem, care mai înseamnă închis la culoare și Ham, negru și, mergând pe această linie, atunci numele său mai înseamnă alb la culoarea pieii.

Din cei trei se trag cele mai importante rase umane: rasa neagră din Ham, rasa semită din Sem iar rasa albă din Iafet. Lecția aceasta ne oferă posibilitatea să vedem cum Dumnezeu lucrează în istorie și cum alegerile și acțiunile noastre atrag fie binecuvântarea fie blestemul pentru noi și copiii noștri.

OBIECTIVE

- I. Să înțelegem că alegerile noastre au consecințe.*
- II. Să conștientizăm că deciziile ce le facem vor avea urmări și pentru copiii copiilor noștri.*
- III. Să învățăm să ne încredem tot mai mult în Dumnezeu pentru că El totdeauna își împlinește planurile Sale.*

ANALIZA

Locul în familie:

După cum citim textele Scripturii despre acești trei bărbați, nu ne este greu să concluzionăm faptul că Dumnezeu prin ei a continuat rasa umană pe acest pământ. Binecuvântarea rostită de Dumnezeu în capitolul 9 versetul 1 ne arată scopul pentru care aceasta familie a fost salvată de Dumnezeu într-un mod providențial. Așa cum am spus în introducere, Biblia nu ne spune dacă Noe a mai avut copii sau nu, deci este bine să nu tragem alte concluzii. La fel, Biblia nu ne dă numele tuturor copiilor acestor trei bărbați.

Sem, tatăl tuturor copiilor lui Eber, a avut cinci copii cărora li se dă numele în Scriptură: Elam, Assur, Arpașad, Lud și Aram. Din aceștia se nasc 26 de națiuni. Binecuvântarea rostită de Noe a avut împlinire și aceste popoare, ieșite din Sem ocupă Siria, Palestina, Haldea, Asiria, Persia și Arabia.

Ham a avut la rândul său patru copii numiți în Scriptură: Cuș, Mițraim, Put și Canaan. Din ei au ieșit 30 de națiuni. Psalmul 105:23 și 106: 22 ne arată Egiptul ca fiind țara unde copiii lui Ham locuiesc. Alte națiuni fiind: Etiopienii, Libienii. Iebusiții, Heviții, Ghirgasiții, Amoriții și altele.

Iafet, deși este totdeauna numit ultimul în relație cu cei doi frați ai săi, este totuși al doilea băiat al lui Noe. El a avut șapte băieți: Gomer, Magog, Madai, Iavan, Tubal, Meșec și Tiras. Este interesant că, așa cum am mai spus, este tot mereu numit al treilea, dar în capitolul 10 din Geneza, atunci când sunt numiți descendenții celor trei bărbați, urmașii lui Iafet sunt primii. Și din el s-au născut 14 națiuni, printre care grecii, mezii, armenii. Deci dacă ar fi să numim în ordine crescătoare copiii lui Noe ar fi: Sem, Iafet și Ham.

Locul în istorie

Ascultarea lui Noe a adus binecuvântări deosebite în familia sa. Prin ei, Dumnezeu a continuat rasa umană pe pământ și din ei s-au împărțit popoarele lumii. Însă, datorită neascultării urmașilor lor, Dumnezeu a trebuit să încurce limbile popoarelor și să-i facă într-adevăr să umple pământul.

Relația cu Hristos

Vedem cum de la începutul istoriei, Dumnezeu își alege o familie din care să aducă o seminție prin care Mesia să vină pe pământ. Din Noe prin Sem, Dumnezeu pregătește un popor prin care să-și îplinească toate planurile Sale cu privire la mântuirea omenirii.

CONCLUZII

- Atunci când Noe s-a îmbătat, a crezut că nu face nimic rău pentru că este în mijlocul cortului său. Totuși, decizia să a avut consecințe asupra copiilor lui. Prin aceasta, el, fără intenție, a adus blestemul peste Canaan fiul celui mai tânăr dintre copii lui. S-ar putea să ni se pară că dacă unele acțiuni ale noastre nu sunt rele, ele totuși au consecințe. Fie ca deciziile ce le facem să nu aducă blestem peste urmașii noștri.
- Ham, prin ceea ce a făcut și-a atras blestemul tatălui său, și nu numai el, dar și Canaan, copilul său. Lecția ce aș vrea să o învățăm de aici este că totdeauna vom plăti pentru păcatele comise mult mai mult decât am fi gata și consecințele sunt mai grave decât le conștientizăm.
- Dumnezeu este în control istoriei și totdeauna are oameni care să-i ducă planul la îndeplinire.

Vrem noi să fim parte a planului Său sau vrem să avem planul nostru? Fie ca fiecare dintre noi să dorim să urmăm planul lui Dumnezeu.

(Mircea Lozneau)

Avraam și Lot

Texte: *Geneza 12:1-8; 13:1-18:15:1-21*

Cuvântul de aur: *Geneza 15:6* „Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire”.

INTRODUCERE

Studiul nostru de Scoală Duminicală are titlul „*Caractere în Geneza*” și așa după cum se înțelege, vom studia această carte cu scopul de a observa personajele care ne sunt prezentate. Vom privi la narațiunea biblică, la viața lor și la felul în care acești oameni s-au comportat în relația lor cu Dumnezeu. Astăzi vom studia în paralel viața a doi oameni: Avraam și Lot.

NUMELE ȘI FAMILIA Când e vorba de numele lui Avram, acest personaj nu este singurul care a avut numele schimbat de Dumnezeu. Și în cazul lui, schimbarea numelui lui este foarte semnificativă. Numele Avram înseamnă „tată înălțat” sau „tată apreciat” Noul nume pe care l-a primit de la Dumnezeu a fost Avraam care înseamnă „tatăl unui mulțimi” Lot înseamnă: „acoperitoare” sau „voal”. Atât Avram cât și Lot provin din aceeași familie. Pe linia lui Sem, ca și urmaș îndepărtat, Avram și Lot au ca strămoș apropiat pe Terah, tatăl lui Avram și respectiv bunicul lui Lot.

INFORMAȚIA BIBLICĂ Terah, împreună cu fiul său Avram, nora sa, Sarai, și nepotul său Lot, au plecat din Ur din Haldea, și au ajuns până în Haran unde s-au stabilit pentru o vreme. Terah a murit în Haran și a fost îngropat acolo. După moartea lui Terah, Avram împreună cu familia lui și cu Lot, nepotul lui, au plecat din Haran cu destinația Canaan și au ajuns acolo conform Gen.12:5.

OBIECTIVE

- Să observăm și să analizăm felul în care Avraam și Lot și-au trăit viața ca și oameni care l-au cunoscut pe Dumnezeu.
- Să aplicăm în viața noastră de zi cu zi ceea ce învățăm din lecția de astăzi ca fiind felul corect de trăire ca și oameni credincioși.

SCHIȚA

- I. Locul în familie.**
- II. Locul în istorie**
- III. Relația cu Hristos**

ANALIZA

I. LOCUL ÎN FAMILIE

Avram este strămoșul poporului Israel, este considerat Patriarh sau tatăl poporului Israel, prin fiul său Isaac (Avram este primul numit evreu Gen.14:13) și tatăl arabilor prin fiul său Ismael. Lot este tatăl moabiților prin fiica sa mai mare și al amoniților prin fiica sa mai mică.

II. LOCUL ÎN ISTORIE

Avram și Lot au trăit la 1800 BC, adică în epoca de Bronz. Deși acești oameni au trăit cu peste 3000 de ani în urmă, viața lor are o semnificație foarte mare pentru noi. Trăirea lor, experiența vieții lor înregistrată în Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă nu numai o serie de lecții de viață, dar și o mai bună înțelegere a planului și a caracterului lui Dumnezeu. Privind la viața acestor doi oameni putem înțelege felul cum Dumnezeu s-a manifestat în relație cu omul Avraam și Lot. Despre amândoi Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că au fost neprihăniți. Cu toate acestea, felul cum au acționat în viața de zi cu zi a fost foarte diferit și consecințele acțiunilor lor au ajuns material didactic foarte important pentru credincioși de-a lungul a mii de ani. Îl vedem pe Avraam ca un titan al credinței, un om despre care Dumnezeu face afirmația „*prietenul Meu*” în Is.41:8. Despre Lot, Petru ne spune că își chinuia sufletul în toate zilele 2Pet.2:8,9.

26

<u>Avraam</u>	<u>Lot</u>
*A trăit prin credință.	*A trăit prin vedere.
*A așteptat împlinirea promisiunii lui Dumnezeu mulți ani	*A acționat hotărât să-și rezolve problemele.
- în legământ direct cu Dumnezeu	- fără legământ direct cu Dumnezeu
- a construit altare și s-a rugat lui Dumnezeu	- nu avem menționat să se fi rugat
- a mijlocit pentru alții	- a mijlocit pentru el
- a căutat părtășia cu Dumnezeu	- nu a căutat părtășia cu Dumnezeu
*A fost gata să asculte fără întârziere	*Zăbovea în fața pericolului iminent
*Dumnezeu i-a spus lui Avraam să privească țara	*Lot a privit spre Câmpia Iordanului
*Avraam a lăsat pe altul să aleagă	*Lot a vrut el să aleagă primul

III. RELAȚIA CU HRISTOS

Avraam prietenul lui Dumnezeu: Avraam a fost unic din multe puncte de vedere, dar cel mai important este acela ca a fost numit „*prietenul lui Dumnezeu*” Pentru un om, a fi prieten cu Creatorul nu este ceva neînsemnat și de mică valoare. Ce a avut Avraam de a ajuns să fie prieten cu Dumnezeu?

- i. Avraam a crezut pe Dumnezeu. La momentul când Dumnezeu s-a descoperit lui Avram și i-a făcut chemarea inițială, Avram nu era un monoteist, sau cel puțin familia lui nu era (Iosua 24:2). Dintr-o societate în care erau multe zeități, Avram a fost chemat de Dumnezeu și a răspuns chemării fără să mai ezite sau să privească înapoi.
- ii. Avraam a ascultat de Dumnezeu. Avraam a ascultat îndată atunci când Dumnezeu i-a cerut să facă ceva. De la tăierea împrejur, la jertfirea lui

Isaac și până la instrucțiuni modeste ca „*străbate țara în lung și în lat*”
Avraam a fost gata și a trecut la acțiune.

Relația unică pe care Avraam a avut-o cu Hristos constă în faptul că ceea ce a constituit pentru Avraam ca „baza” neprihănirii lui a ajuns prin Hristos să fie și a tuturor celor ce cred, de unde și titlul pentru Avraam ca tatăl credincioșilor. Promisiunea binecuvântării lui Avram din Geneza 12:7 este reluată în Galateni 3 unde Cuvântul lui Dumnezeu face clar faptul că toate neamurile pământului au ajuns binecuvântate datorită „seminței” lui Avraam, adică Hristos. Galateni 3:14 ne face foarte clar că binecuvântarea vestită lui Avraam a venit asupra Neamurilor prin Hristos, așa că noi am primit Duhul făgăduit.

Legea a ajuns să fie abolită/eliminată prin crucea Domnului Isus și calea neprihănirii prin credință a ajuns accesibilă tuturor datorită Duhului Sfânt care a fost dat credincioșilor. Dacă împotriva faptului clar din Geneza 15:6 „*Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire*” cerința legii a rămas foarte clară și aspră „*omul care le va împlini va trăi prin ele*” Leviticul 18:5, cei ce se bizuie încă pe Lege, sunt sub condamnarea Legii pe când Duhul Sfânt călăuzește în tot adevărul pe cei credincioși, care au crezut în Avraam. Lucrul acesta este adevărat și de Galateni 3:11 „*nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin Lege*” care citează pe Habacuc 2:4 „*cel neprihănit va trăi prin credința lui*”

Iată deci promisiunea făcută lui Avram, prin sămânța lui, adică Hristos, a ajuns o realitate pentru cei ce au acceptat calea crucii. Duhul Sfânt care a fost dat tuturor celor ce acceptă jertfa Domnului Isus este „vehiculul” sau modalitatea prin care „*legea Duhului de viață m-a izbăvit de legea păcatului și a morții*” (Rom.8:2)

Astfel dar, privind la Avraam pe care Biblia îl numește „*cel credincios*” (Gal.3:9) vedem foarte deslușit felul în care Dumnezeu a dus la împlinire promisiunea făcută lui Avraam: „*toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în tine*”

Lot pe de altă parte, a trăit o viață care nu e de dorit nimănui. De la binecuvântarea mare de a trăi în preajma lui Avraam, Lot a plecat spre Sodoma și Gomora până acolo că îl găsim mai târziu la poarta Sodomei ceea ce înseamnă că Lot era un om cu poziție proeminentă la oraș. Cu toate acestea, poziția lui nu a influențat pozitiv pe oamenii aceia și rezultatul a fost că Lot a scăpat de la picire doar cu fetele lui, pe când ceilalți oameni au fost nimicivi. Iată că uneori, **ceea ce știi și ceea ce crezi nu e de nici un folos celor din preajma ta**. Îl vedem pe Lot scăpat de la moarte prin intermediul mijlocirii lui Avraam și prin mila Domnului chiar și atunci când nu s-au găsit nici „*zece oameni buni*”

Datorită bunătății Domnului, găsim pe unul din urmașii lui Lot într-o poziție privilegiată în relație cu Hristos, și anume pe Rut moabita, care datorită Providenței divine a ajuns să fie bunica lui David în linia genealogică a Domnului Isus.

CONCLUZII

Doă caractere care au mers pe același drum până la o vreme dar mai apoi, au apucat pe drumuri diferite. Avraam a trăit prin credință, cu credința că

Dumnezeu duce la îndeplinire ceea ce promite și a ajuns tatăl credincioșilor. *Îmi ridic ochii spre munți...De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul îmi vine de la Domnul..*" (Ps.121:1, 2) . Lot pe de altă parte, a ales trăirea prin vedere care a dus la distrugere „*lumea și pofta ei trece*" (1In.2:17)

Privind la aceste două vieți, avem lecții importante de învățat. Fie ca înaintașii noștri să ne slujească drept pildă de trăire și viața lor să fie o lecție clară pentru noi, ca la rândul nostru, să lăsăm și noi o pildă vrednică de urmat.

(Valentin Gabor)

28

Avram și Sara

Textul: *Gen. 12:1-7, 12:10-20, 21:1-7, 22:1-3, 7-14*

Cuvântul de aur: *Evrei 11:8,11* „*Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce...* ¹¹*Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credințioșia Celui ce-i făgăduise.*”

OBIECTIVE

- Să observăm credințioșia lui Dumnezeu în împlinirea promisiunilor Sale.
- Să învățăm din exemplul familiei lui Avraam și Sara trăirea prin credință.

SCIȚA

- I. Chemarea și ascultarea lui Avram și Sara.**
- II. Binecuvântarea în părtășie, ocrotire și împlinirea făgăduințelor.**
- III. Momente de slăbiciune în viețile lor.**
- IV. Relația cu Hristos.**

ANALIZA

I. Chemarea și ascultarea lui Avram și Sara

Prima binecuvântare o consider alegerea și chemarea lui Avram. Gen12:1 Începutul frumos al vieților trăite prin credință. În urma chemării lui Dumnezeu , Avram, Sarai și nepotul Lot, ies din țara lor, din familia lor, și prin credință în Dumnezeu pornesc spre țara unde Dumnezeu îi cheamă și spre toate făgăduințele ce le va aduce Dumnezeu pentru ei. Ascultare și încredere (v:5b): „Au plecat spre țara Canaan și au ajuns în țara Canaan.”

II. Binecuvântarea în părtășie, ocrotire și împlinirea făgăduințelor.

Printre binecuvântările primite se numără și schimbarea numelui cu o semnificație nouă, măreață. Geneza 17:5 Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, căci te fac tatăl multor neamuri. Geneza 17:15-16 Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să nu mai chemi Sarai pe nevastă-ta Sarai, ci numele ei să fie Sara. Eu o voi binecuvânta și îți voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta și ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împărați de noroade vor ieși din ea.”

Dumnezeu este cel ce-i ocrotește de la plecarea lor din Ur din Haldea, și când vine foamete peste Canaan și se coboară în Egipt. El le dă:

- Ocrotire în lupta cu cei 5 împărați când nepotul Lot este luat cu întreaga

lui familie și averile lui.

- Ocrotire în perioada când Avram și Sara locuiesc în Gherar, ocrotire de împăratul Abimelec și oamenii lui. Gen.20

Momentul culminant al vieții acestei familii este când copilul făgăduinței, Isaac este dăruit și Avraam este pus la încercare de către Dumnezeu. Geneza 22:1-2 După aceste lucruri, Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam și i-a zis: „Avraame!” „Iată-mă”, a răspuns el. Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere-de-tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.” Când Isaac îl întrebă pe Avram despre mielul de jertfă, Avram răspunde profetic " Dumnezeu va purta de grijă. "

III. Momente de slăbiciune în viețile lor.

Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu care cuprinde toate aspectele vieții, și cele bune, și cele mai puțin bune. Astfel citim despre momentul de nesiguranță din viața lui Avram, la intrarea pentru o vreme scurtă în Egipt, din pricina foametei din Canaan. Considerând că viața lui era în primejdie din pricina frumuseții nevestei sale, Sarai, și din pricina Egiptenilor, Avram recurge la un compromis, rugând-o pe Sarai să nu spună că este soția lui, ci sora lui, și astfel să-i meargă bine din pricina ei. Doar datorită lui Dumnezeu, Avram și Sarai au scăpat cu bine din această situație, ajungând din nou, împreună în țara Canaan.

Același episod se întâmplă încă o dată când Avram locuia ca străin în Gherar. Dumnezeu, atotputernic și ocrotitor, a intervenit pentru Avram și Sarai, scăpând-i din mână împăratului Gherarului, Abimelec. Dumnezeu le promite moștenitori, și pentru că Sara era steapă, amândoi recurg la alternativa omenească de a avea copil prin roaba Sarei, Agar după obiceiurile timpului lor. Nu însă acesta a fost și planul lui Dumnezeu care le făgăduise un fiu.

Un alt episod în viețile lor a fost când Avram și Sarai se confruntă cu marea promisiune a lui Dumnezeu, că-i va binecuvânta cu un copil. Avram avea 100 de ani și Sara 90 de ani când Dumnezeu le făgăduiește binecuvântarea unui fiu. Din pricina vârstei înaintate, atât Avram (Gen.17:17), cât și Sara (Gen.18:12) au râs la această veste. Totuși Dumnezeu în atotputernicia Sa, la împlinirea vremii, i-a binecuvântat cu Isaac.

IV. Relația cu Hristos.

În Noul Testament, Domnul Isus îi confruntă pe farisei și saducheii care susțineau că sunt fiii lui Avraam. La acest argument Domnul Isus le răspunde „Dacă ați fi fiii lui Avraam, ați face faptele lui Avraam.” De asemenea Domnul Isus îl menționează în exemplul cu bogatul și săracul Lazăr.

CONCLUZII

Credințioșia lui Dumnezeu în împlinirea promisiunilor Sale este ușor de observat studiind viața acestor eroi biblici. Domnul Își urmărește planul și făgăduințele Sale sfinte pentru cei aleși, chiar în pofida alunecărilor lor accidentale.

Putem să învățăm din exemplul familiei lui Avraam și a Sarei ce importantă este trăirea prin credință și cât de vital este să ne ferim de a acționa în pripă, fără să căutăm Fața Domnului.

(Liviu Dragomir)

Sara și Agar

Texte: *Gen. 13:14-18; Gen. 15:1-6; Gen.16:1-16*

Cuvântul de aur: *Gal.4:22,23* „Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință.”

INTRODUCERE

De la începutul creației este evident un lucru: Dumnezeu este suveran și sfânt dar, în același timp, lasă deciziile omului să influențeze viața și istoria! El nu se joacă cu neascultarea și păcatul. Cel care a zis „să fie lumină și s-a făcut lumină” este același care a spus primei familii „să nu mâncați din pomul cunoștinței binelui și răului” (Gen.2:17). El este același care i-a spus lui Cain "pentru ce te-ai mâniat..." și același care a pus în gura lui Noe blestemul peste fiul său Ham, când acesta a văzut goliciunea tatălui său (Gen.9:22-25). Știm că Ham a fost tatăl lui Canaan, Cuș, Put și Egipt, de unde se trage Agar.

30

OBIECTIVE

- Să facem o paralelă/comparație între cele două personaje
- Să observăm ce nu trebuie să facem când voia lui Dumnezeu este să așteptăm
- Să ne încredem mai mult în cuvintele/promisiunile lui Dumnezeu generale și particulare

SCHIȚA

- I.   *LOCUL ÎN FAMILIE***
- II.   *LOCUL ÎN ISTORIE***
- III.   *RELAȚIA CU DUMNEZEU***

ANALIZA

SEMNIFICAȚIILE NUMELOR

- SARAI – prințesa/ regina mea
- SARA – prințesă/ regină, în sens general/global; numele i-a fost schimbat în același timp cu al lui Avraam, la nașterea lui Isaac.
- AGAR – nu se cunoaște exact ce înseamnă. Unii susțin ca în ebraica provine de la cuvintele „zbor" sau „fugă". Musulmanii susțin că a fost o fiică a faraonului dată în dar lui Avraam.

I.   *LOCUL ÎN FAMILIE*

SARAI a fost o fiică a lui Terah, tatăl lui Avram, dar de la o alta nevăastă a acestuia decât mama lui Avram (Gen.20:12). Ca urmare, Sarai era jumătate soră, jumătate nepoată cu Avram, fiind cu 10 ani mai tânără ca el (Gen.17:17).

- Nu putea avea copii: acest lucru era o durere personală și pentru ea și pentru Avram dar și o „apăsare” socială, fiind considerat un lucru rău în societate. După mulți ani acest lucru o determină să inițieze un plan „la modă”, după o decizie personală, în mintea ei.
- RESPECT pentru soțul ei: îl numește „Domnul meu”.
- Reverență față de Dumnezeu.
- Se supără pe Agar, după ce aceasta rămâne însărcinată, cu toate că acesta a fost motivul PRIMORDIAL al „aranjamentului” social.
- Credincioasă și supusă soțului: l-a însoțit în Canaan, nu s-a împotrivit aducerii lui Isaac ca jertfă (1Pet.3:5-6, Ev.11:11-13).
- Se poartă rău cu Agar.

Ce înseamnă asta? Avem exemple de persoane care se poartă rău cu noi? Ce facem în situațiile respective? Cum îi tratăm dacă sunt din biserica noastră sau creștini? Îi tratăm diferit dacă nu sunt creștini? Sara o alungă din casă cu tot cu Ismael (Gen.16:5-16).

HAGAR sau AGAR a fost o slujnică/sclavă egipteană în casa lui Avram.

- Dată lui Avram de Sara, pentru a-i naște un fiu; acesta era un obicei practicat și acceptat cultural și social. Ce „aranjamente” se practică astăzi care nu sunt biblice?
- Agar privește cu DISPREȚ pe stăpână sa. Cum stăm la capitolul “dispreț”?
- Fuge de la stăpâna ei, după o decizie personală, din mintea ei (Gen.16:6, „...și Agar a fugit de la ea”). Dumnezeu i se arată și-i vorbește.

II. LOCUL ÎN ISTORIE

Schimbarea numelui din „Sara” în „Sara” (Gen.17:15-16) – ce semnifică lucrul acesta? Probabil, o chemare cu totul deosebită, la o lucrare/misiune de proporții mult mai mari, în legătură cu împlinirea planului și promisiunilor lui Iehova.

De ce făcea Dumnezeu lucrul acesta? A făcut-o și cu Iacov (Israel), cu Simon (Petru), Saul (Pavel). Denotă o punere deoparte, o lansare clară într-o nouă direcție, o nouă viață chiar, o viață de dedicare totală pentru lucrările lui Dumnezeu, bazată pe credință, în care Dumnezeu se angajează să desfășoare evenimente și acțiuni cu impact dincolo de familie, clan, trib, neam, chiar la nivel mondial și cu puternice conotații spirituale și chiar escatologice.

Ce implicații avea lucrul acesta? Isaac cel făgăduț (18:12-15), Sara (și chiar Avraam!) s-au uitat la ceea ce este omenesc, trupesc, fizic. Domnul s-a uitat la ce este dumnezeiesc (de văzut articolul din NYT din mai 2019 despre femeile credincioase fiind mai fericite).

III. RELATIA CU DUMNEZEU

SARA

- Chemare din partea lui Dumnezeu
- Credincioșie în așteptare și adversități
- Mama israeliților: Isaia 51:2
- Argumentează cu Dumnezeu și, când este confruntată, neagă, (Gen. 18:12-15); de remarcat că Domnul nu se mânie!
- Folosită de Pavel în argumentarea sa pentru a trăi după făgăduință și nu după Lege, fiind slobozi de jugul robiei, Gal.4:21-5:6; ilustrează legământul HARULUI, care așteaptă și câștigă în FINAL, chiar dacă omul/Satana încearcă să intervină

HAGAR

- Primește promisiunea ca fiul ei va ajunge un neam foarte numeros
- Ascultă când i se spune să se întoarcă la stăpâna ei
- Ilustrează, în Noul Testament, legea, firea și legământul carnal, ca o robie, un jug, mult mai greu decât jugul lui Hristos.

CONCLUZII

1. Dumnezeu se arată și le vorbește și lui Sara și lui Agar. Sarei, înainte de a păcătui, îi dă asigurarea ca va avea urmași și ea nu ascultă. Lui Agar, după ce a păcătit. Mesajul pentru urmașii lui Ismael este însă unul pecetluit: 1. de inițiativă Sarei de a interveni în planul divin, fără să se consulte cu Dumnezeu; 2. de inițiativa Agarei de a fugi de sub autoritatea stăpânei ei.
2. Păcatul se înfiripează încet dar ajunge să răcnească ca un leu care caută să înghită și asta, în principal, ca urmare a neînțelegerii corecte a AUTORITATII și a lipsei de control al DORINȚELOR.
3. Sara și Agar reprezintă două orientări opuse: Agar reprezintă orientarea firii și naștere în fire, pe când Sara reprezintă orientarea pe baza făgăduinței și nașterea pe baza făgăduinței. Numai ceea ce se naște te baza făgăduinței poate moșteni lucrurile lui Dumnezeu.

(Viorel Filip/ M.Lozenau)

Isaac și Ismael

Textele de Studiu: *Gen.15:1-6; 16:7-16; 21:1-13; 25:12-18*

Cuvântul de aur: *Gen.16:12* „El va fi ca un măgar sălbatic printre oameni; mâna lui va fi împotriva tuturor oamenilor, și mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților lui.”; *Gen.21:12* „Dar Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să nu te măhnești de cuvintele acestea, din pricina copilului și din pricina roabei tale: fă Sarei tot ce-ți cere; căci numai din Isaac va ieși o sămânță, care va purta cu adevărat numele tău.”

INTRODUCERE

Privind Istoria omenirii în lumina Sfințelor Scripturi, nu credem că au fost două personaje ale căror urmași să fie într-un conflict atât de adânc așa cum știm că este cel dintre urmașii lui Ismael și urmașii lui Isaac. Este uimitor cum din doi copii ai aceluiași tată, care, în lumina Cuvântului Sfânt pare să fi avut o relație bună (Gen.25:8-9), să apară peste ani urmași care se urâsc cu o ură de moarte. Știm bine că „răul de la cei răi vine”, și ura aceasta este lucrarea diavolului prin toți urmașii lui Ismael, cu scopul de a distruge poporul Legământului făcut de Domnul cu Avraam.

OBIECTIVELE

- Să înțelegem că numai în lumina Sfințelor Scripturi putem pricepe conflictul dintre urmașii lui Ismael și urmașii lui Isaac prin Iacov.
- Să înțelegem că Dumnezeu este credincios Legământului Său și promisiunilor Sale.
- Să înțelegem că este bine să așteptăm în tăcere și cu răbdare răspunsul și timpul pe care Domnul îl stabilește pentru promisiunile Lui. După cum știm: „Dumnezeu nu întârzie niciodată”.

SCHIȚA

I. Locul în Familie

Biologic, după regulile omenești, Ismael este primul fiu născut lui Avraam. Avraam chiar insistă înaintea lui Dumnezeu spunându-I că este mulțumit cu Ismael ca moștenitor și nu este nevoie să mai aștepte un an (Gen.17:18). Și așa era aproape de vârsta de 100 de ani. Dumnezeu îi ascultă cererea lui Avraam și cu privire la Ismael – Gen.17:20 – dar are planul Lui cu privire la Legământul stabilit cu Avraam – Gen.17:21.

Isaac este fiul făgăduinței, cel considerat de Dumnezeu ca fiind adevăratul moștenitor al lui Avraam. Dumnezeu îl numește pe Isaac: „singurul fiu al lui Avraam” – Gen.22:2 – deoarece prin Iacov, urmașul lui Isaac, Dumnezeu va naște/forma, poporul cu care va intra în legământ.

De ce deosebirea aceasta între Isaac și Ismael? Putem considera două deosebiri semnificative:

- a. Ismael a venit în această lume pe o cale naturală iar Isaac a venit pe o cale „supranaturală” – Gal.4:23. Avram și Sara au răs când au auzit planul lui Dumnezeu (Gen.17:17;18:12) deoarece îl considerau imposibil de realizat – Gen.18:11.
- b. Ismael a venit în lume prin Agar, simbolul legământului de pe Sinai care naște pentru robie – Gal.4:24-25, dar Isaac este fiul făgăduinței, fiul femeii slobode – Gal.4:28; 30-31.

II. Locul în Istorie

Ismael este tatăl lumii musulmane – Gen.17:20; 25:12-18. Este dovedit din scrierile istoricilor că Mohamed este din neamul lui Ismael. Ca o ironie peste mii de ani, Ismael care a ras la ospățul dat de Avraam cu ocazia înțărării lui Isaac – Gen.21:8-9, are astăzi prin Mohamed urmași care sunt cei mai înfocați batjocoritori și urători de moarte ai urmașilor lui Avraam, Isaac și Iacov (poporul lui Mesia) și de asemenea cei mai înfocați batjocoritori și urători de moarte ai ucenicilor lui Mesia (Biserica).

Este clar dovedit de istorie că Hitler, criminalul nazist, a avut o înțelegere cu Muftiul Ierusalimului (urmașul lui Ismael) și cu papa Pius din vremea aceea în pregătirea și acceptarea Holocaustului (în Europa de astăzi se pare că istoria se repetă, acum cu creștinii).

Slăvit să fie Dumnezeu nostru pentru că El Își tine Legământul și Promisiunile, și va aduce vremea domniei Regelui Regilor și Domnului Domnilor împreună cu Poporul Sfinților (Israel) și Biserica Lui.

III. Relația cu Hristos

Privindu-l pe Ismael, el rămâne cel firesc, cel care îl va prigoni totdeauna pe cel duhovnicesc – Gal.4:29. Urmașii lui promit și lupta pentru instaurarea împărăției lor pe întreg pământul, având ținta de a subjuga pe toți urmașii Domnului Isus. Ei propovăduiesc faptul că Mesia al lor este cel adevărat și atunci când El va veni, tot creștinismul îl va accepta, îi va fi supus și chiar Isus, Mesia creștinilor, i se va supune lui și va împlini planurile acestui Mesia al musulmanilor.

Privind în lumina acestor ideologii diabolice, știm clar că așa numitul „crislam” este o mișcare satanică și promotorii lui sunt slugile celui rău.

De asemenea, să fim cu luare aminte și să-i atenționăm pe cei care promovează ecumenismul numit “coexist”. Cuvântul pare frumos la prima citire dar începe cu C, semiluna. Atenție mare frați, surori și tineri!!!

Privindu-l pe Isaac, îl găsim în genealogia Dumnezeului Întrupat – Mat.1:1-2. Dumnezeu Sfintelor Scripturi, Dumnezeu Legământului este Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov/Israel.

CONCLUZII

Este important să continuăm să creștem în cunoașterea Cuvântului Sfânt și să proclamăm Adevărul Sfânt în lumea aceasta care zace în întuneric.

(George Fofiu-Moțoc)

Isaac și Rebeca

Text: *Gen.24*

Cuvântul de aur: *Gen.24:26, 27* „²⁶Atunci omul a plecat capul și s-a aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului, ²⁷zicând: «Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu stăpânului meu, Avraam, care n-a părăsit îndurarea și credințioșia Lui față de stăpânul meu! Domnul m-a îndreptat în casa fraților stăpânului meu.»”

INTRODUCERE

Există subiecte legate de viața creștină care produc un colaj complex de emoții în inima celor ce le studiază. Pe de o parte, aceste complicate emoții sunt explicate de importanța și dificultatea subiectului, dar de cele mai multe ori, sursa eterogenității lor este situată în aria experiențelor noastre, sau ale cunoscuților noștri, sau ale etosului social, nu de puține ori ele având încărcături explosive ca și consecință.

O astfel de temă ne este prezentată în textul de față, în care studiem cronică, plină de un romantism care ne este exotic nouă, a unei familii deosebite și a formării ei, familia lui Isaac și a Rebecăi. În ce constă romantismul istoriei celor doi? În faptul că lucrurile s-au întâmplat între ei ca într-un „roman”, în mod cvasi-perfect, așa cum numai mâna Dumnezeului celui bun, căruia îi slujeau, putea să le aranjeze, în mod miraculos. De ce exotic pentru noi? Deoarece această întemeiere de familie a fost ceea ce se numește „aranjată”, o căsătorie în care cei doi intră fără să se cunoască în prealabil, fără curte, fără să se vadă, în temeiul unui aranjament făcut de un slujitor bătrân. De ce este o familie deosebită? Deoarece este o familie aleasă de Dumnezeu să ducă firul roșu al genealogiei Mântuitorului lumii mai departe. De ce trezește (sau ar trebui să trezească) acest studiu sentimente puternice în noi? Deoarece, așa cum am spus mai sus, istoria lor este țesută de Dumnezeu la marginea incredibilului, tocmai pentru a-Și revela puterea, pentru a ne asigura de pronia divină pentru cei credincioși și pentru a ne încuraja în a rămâne credincioși Domnului care ne-a inclus și pe noi în planul Său minunat!

35

OBIECTIVE

- Să comparăm succesul ascultării de Domnul cu cel al iubirii pasionale în întemeierea unei familii binecuvântate;
- Să înțelegem magnitudinea slujirii pe care, fără să știe, cei doi au adus-o Domnului, prin ascultarea lor;
- Să învățăm din relația lor cu Domnul.

SCHIȚA

- I. Informația biblică despre Isaac și Rebeca**
- II. Numele și locul lor în familia celor răscumpărați**
- III. Locul lor în istorie**
- IV. Relația lor cu Domnul Isus Hristos**

ANALIZA

- I. Informația biblică despre Isaac și Rebeca**
  - A. Avraam și criza găsirii unei soții pentru Isaac Gen.24:1-3**

Avraam locuia în țara în care îl trimisese Dumnezeu (Canaan), scoțându-l din Haran, locul lui de baștină. Problema cu care se confrunta Avraam în Canaan era complexă:

- Avraam era bătrân (v.1) și deci nu mai avea nici energia, nici dispoziția și nici timpul necesar să alerge în stânga și dreapta pentru a-i căuta o soție potrivită fiului său Isaac.
- În Canaan oricum nu numai că ar fi fost greu să găsească o fată potrivită, dar ar fi fost și împotriva voinței lui Dumnezeu. Canaanul era plin de idolatrie și imoralitate, și Domnul interzisese celor din spița aleasă să se încrucișeze cu astfel de popoare, ci ei trebuiau să-și aleagă soții din neamul lor (deși dată mai târziu, interdicția din Deut.7:3 lămurește care era planul lui Dumnezeu cu Israel și cum probabil El deja dezvăluise lui Avraam și spiței lui această intenție – vezi și Gen.18:17-19).
- Neamul lui Avraam locuia încă în Haran, foarte departe de locul lor de tabără.
- Isaac era prea tânăr și neexperimentat pentru a fi trimis la așa depărtare pentru a-și căuta soție. În plus și mai presus de acest impediment, exista o interdicție expresă a Domnului pentru toți cei din familia lui Avraam de a nu se mai întoarce în Haran (Gen.12:1, 24:6, Heb.11:8, 9, 14-16);

B. Avram și soluția găsirii unei soții pentru Isaac Gen.24:4-9

Avraam găsește ca unică soluție împuternicirea celui mai bătrân și valoros slujitor din casa sa (probabil Eliezer din Damasc) să meargă ca „ambasador” în Haran pentru a găsi o fată potrivită pentru Isaac. A se remarca diferența extraordinară dintre credincioșii de atunci și cei contemporani:

- Dacă slujitorul era cu adevărat Eliezer (cel mai probabil), el este cel ce ar fi putut să-l moștenească pe Avraam dacă nu s-ar fi născut Isaac. Mulți alții într-o situație similară ar fi avut resentimente față de fiul moștenitor și nu ar fi pus atâta inimă și dedicare în a-l ajuta să-și găsească o mireasă potrivită.
- Avraam însuși, dacă ne-ar fi fost contemporan, și știind felul de credință „modernă”, probabil că ar fi avut rezerve în a-l folosi tocmai pe acest rob pentru o sarcină așa de delicată, și să-l trimită cu o avere semnificativă așa departe de casă.
- Felul în care a procedat însă Avraam însă e un testament al unei case în care până și slujitorii au credință adevărată și o pocăință manifestată în fapte (v.2-9). El l-a pus pe slujitorul său să jure pe Domnul în mâna Căruia l-a și încredințat, apoi l-a trimis cu daruri în Haran, fără să-și mai facă griji.
- Este elocventă și atitudinea și acțiunea slujitorului, o dovadă și un exemplu de frică de Dumnezeu și credincioșie față de stăpân. El nu numai că ascultă, dar se implică total, concepând un plan și rugându-se în mod personal și specific (v.12-14) pentru izbândă, și apoi ducând la bun sfârșit, cu hotărâre și iscusință înțeleaptă, planul inspirat și aprobat de Dumnezeu (v.17-56) etc.

- Să mai observăm urgența răspunsului divin (v.15, 45), urgență ce arată că Domnul a fost de la bun început autorul planului, și în inima lui Avraam, și în cea a lui Eliezer, și tot El a fost cel ce l-a dus grabnic la împlinire datorită grabei cu care cei doi au alergat la El de la început. **Să învățăm deci ce mare binecuvântare este în a căuta fața Domnului devreme și grabnic în orice situație cât de cât critică, și în general.**

C. *Rebeca și soluția potrivită a unei crize rezolvate duhovnicește Gen.24:15-67*

Dumnezeu ce mântuiește pe cei ce Îl caută pregătește și soluțiile potrivite și sfinte tuturor crizelor în care ajutorul lui e solicitat cu prioritate. Răspunsul Domnului la criza lui Avraam, ca urmare a ascultării lui și a robului său Eliezer de cel Atotputernic, a constat în călăuzirea robului credincios direct la fata aleasă. Să observăm (și să ne încurajăm prin aceasta în a căuta și noi fața Celui Preaînalt) modul minunat și extrem de minuțios al acestei călăuziri:

37

- Domnul pune pe inima lui Avraam să nu ia fiului său o nevastă canaanită, ci una din neamul lui Avraam (v.2-4)
- Domnul pune inima lui Avraam să-și trimită slujitorul cel mai de încredere pentru această misiune (v.2)
- Domnul pune pe inima lui Avraam să-i interzică cu strictețe robului să-l ia pe Isaac în această călătorie (v.6, 8)
- Dumnezeu l-a călăuzit și păzit pe rob în lungă și periculoasă călătorie către Haran (v.10)
- Dumnezeu Îi pune pe inimă lui Eliezer o rugăciune și un plan de acțiune, și tot El se îngrijește ca acest plan să reușească (v.12-27)
- Mai presus de orice însă, Dumnezeu a pregătit o fată (Gen.22:20-23), cuminte, harnică, bună la inimă și credincioasă pentru Isaac, acesta fiind adevăratul cadou pe care Domnul l-a oferit ca răspuns credinței lui Avraam în criza prin care trecea (v.15-25 etc., a se compara și cu Prov.31:10, Ec.7:28, Prov.19:14). Să observăm cât e de greu pentru un tânăr să găsească o soție bună; dar prin harul Domnului și dacă El este prima prioritate în viața cuiva, Dumnezeu pregătește soția potrivită oricărui care se încrede în El.

D. *Isaac și ascultarea de Domnul și de părinți*

Domnul a pregătit și inima lui Isaac ca să fie ascultător de tată și mulțumit cu alegerea paternă a soției sale (v.67). Ce binecuvântări deosebite vin asupra celor ce au un duh ascultător și smerit (v.66, Gen.22:7-10), și care cugetă în taină la cuvântul divin (v.63)! În general această familie a fost întemeiată bazat pe ascultarea celor doi, fără ca ei să se cunoască măcar în prealabil, iar rezultatul a fost copleșitor, nu numai că cei doi au ajuns binecuvântați în Israel și din neam în neam (v.60), dar s-au și bucurat de o relație maritală armonioasă și binecuvântată (v.67, Gen.25:21, 49:31), în contrast marcant cu alții care s-au căsătorit din „dragoste”, din pasiune, dar în neascultare de Domnul și de părinți, și care nu s-au bucurat nici de binecuvântare, nici de fericire maritală, și au și produs multă durere

părinților, celor din jurul lor, și câteodată posterității (Samson și Dalila – Jud.16:4,5; Esau și nevestele lui – Gen.26:34,35, 28:6-9; Ahaz și Izabela – 1 Împ.16:31, Irod și Irodiada – Luca 3:19,20 etc).

II. Numele și locul lor în familia celor răscumparați

Pentru studiul locului familiei lui Isaac și Rebeca în familia mai largă a celor răscumparați, un bun început este studiul genealogiei lor, atât cât este ea cunoscută din Scriptură. Astfel:

- Despre Isaac găsim în Evanghelia după Luca:

Luca 3:23-38 „Isus avea aproape treizeci de ani când a început să învețe pe norod; și era, cum se credea, fiul lui Iosif, fiul lui Eli, fiul lui Matat, fiul lui Levi, fiul lui Melhi, fiul lui Ianai, fiul lui Iosif, fiul lui Matatia, fiul lui Amos, fiul lui Naum, fiul lui Esli, fiul lui Nagai, fiul lui Maat, fiul lui Matatia, fiul lui Semei, fiul lui Ioseh, fiul lui Ioda, fiul lui Ioanan, fiul lui Resa, fiul lui Zorobabel, fiul lui Salatiel, fiul lui Neri, fiul lui Melhi, fiul lui Adi, fiul lui Cosam, fiul lui Elmadam, fiul lui Er, fiul lui Isus, fiul lui Eliezer, fiul lui Iorim, fiul lui Matat, fiul lui Levi, fiul lui Simeon, fiul lui Iuda, fiul lui Iosif, fiul lui Ionam, fiul lui Eliachim, fiul lui Melea, fiul lui Mena, fiul lui Matata, fiul lui Natan, fiul lui David, fiul lui Iese, fiul lui Iobed, fiul lui Boaz, fiul lui Salmon, fiul lui Naason, fiul lui Aminadab, fiul lui Admin, fiul lui Arni, fiul lui Esrom, fiul lui Fares, **fiul lui Iuda, fiul lui Iacov, fiul lui Isaac, fiul lui Avraam, fiul lui Tara, fiul lui Nahor**, fiul lui Seruh, fiul lui Ragau, fiul lui Falec, fiul lui Eber, fiul lui Sala, fiul lui Cainam, fiul lui Arfaxad, fiul lui Sem, fiul lui Noe, fiul lui Lameh, fiul lui Matusalem, fiul lui Enoh, fiul lui Jared, fiul lui Maleleel, fiul lui Cainan, fiul lui Enos, fiul lui Set, fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu.”

38

Lineage from Abraham to Jesus

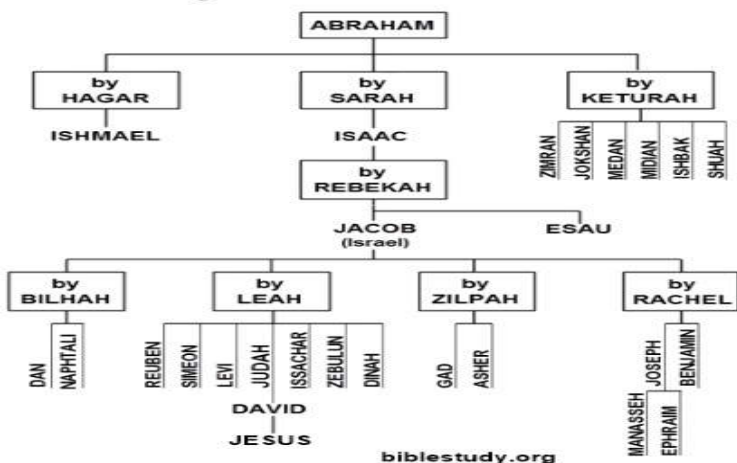
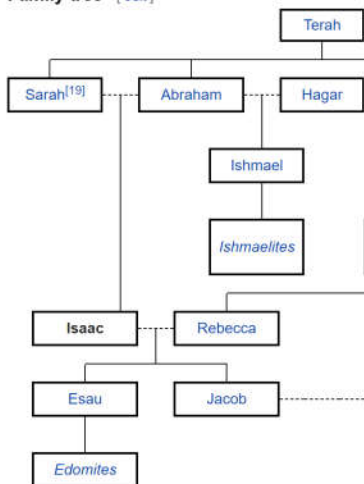

Diagrama de mai sus ne dă și o imagine de ansamblu a zonei arborelui genealogic în care se găsește Isaac ca și legătura sa cu „firul roșu” al liniei Domnului Isus.

- Numele „*Rebeca*” (sau *Rivkah* în originalul evreiesc) înseamnă literalmente „*legătură tare*” sau figurativ „*frumusețe răpitoare*” (*care leagă tare...*). Despre Rebeca găsim mai puțină informație genealogică, totuși destul pentru a ne forma o imagine asupra locului ei în familia celor mântuiți: **Gen.2:20-23** „*După aceste lucruri, i s-a spus lui Avraam: «Iată, Milca a născut și ea copii fratelui tău, Nahor, și anume pe Uț, întâiul său născut, pe Buz, fratele său, pe Chemuel, tatăl lui Aram, pe Chesed, pe Hazo, pe Pildaș, pe Iidlaf și pe Betuel. Betuel a născut pe Rebeca. Aceștia sunt cei opt fii pe care i-a născut Milca lui Nahor, fratele lui Avraam.»*”

Family tree [edit]

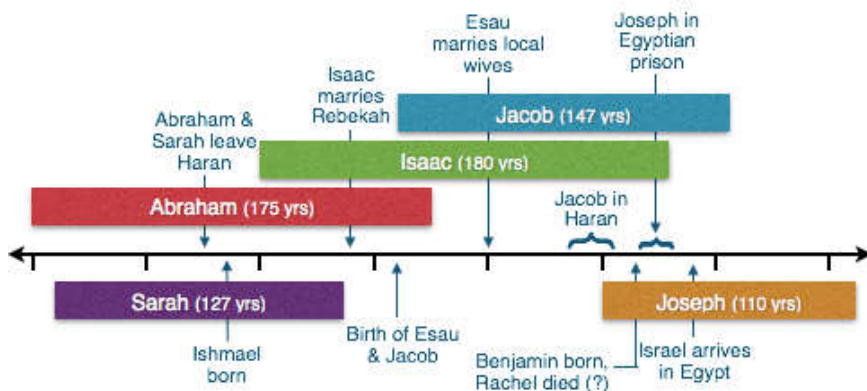
• Mai important ca aceste lucruri este faptul că Isaac este unul din cei trei oameni cu al căror nume îi place lui Dumnezeu să se numească: El este Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov (1 Împ.18:36; 1 Cron.29:18; FA 3:13). Familia lui Isaac și a Rebecăi a fost aleasă într-un mod deosebit să continue linia Mântuitorului care avea să vină.

• Isaac însuși a fost un copil al promisiunii, deoarece el a fost dăruit familiei lui Avraam și Sara atunci când, biologic vorbind, ei nu mai erau capabili de concepție (Evr.11:11,12), când aproape nici părinții lui nu au mai avut credință că vor avea un copil, și de aceea au râs la promisiunea Domnului (aceasta fiind și semnificația numelui Isaac, vezi Gen.17:17 și 18:12).

- Isaac a fost, într-un fel, pricina mântuirii tatălui său Avraam, deoarece deși Avraam nu avea urmași și se temea că linia lui nu va continua, Dumnezeu îi promite o sămânță care-i va purta numele, și care în mod direct se referea la Isaac, dar în mod spiritual și indirect (cronologic vorbind) se referea la Domnul Isus, iar Avraam, crezând această Promisiune, a primit mântuirea (Gen.15:1-6, Rom.4:13-22).
- Mai mult, Isaac a fost, într-un fel, pricina mântuirii neamului omenesc, deoarece, atunci când Domnul i-a cerut lui Avraam (pentru a-l încerca) să-și aducă singurul fiu ca jertfă pe Muntele Moria, nu numai Avraam este de admirat că a ascultat prin credință, dar și Isaac trebuie apreciat pentru liniștea cu care s-a supus sub cuțitul tatălui său, provocând admirația Domnului și jurământul Său imuabil că nici El nu-și va cruța Unicul Fiu, ci-L va da spre mântuirea lumii (Gen.22:1-18, Evr.11:17-19, Rom.8:32)!

III. Locul lor în istorie

Deși mulți adversari, declarați sau nedeclarați, ai credinței încearcă să neghe istoricitatea celor doi, există multe dovezi despre autenticitatea istoriei prezentate în Sfintele Scripturi. Pentru a-i plasa mai bine în cronologia acceptată a istoriei, putem folosi și diagrama de mai jos:

40

E clar impactul istoric pe care această familie l-a avut asupra Israelului și asupra lumii în general, din ei ieșind Esau și Iacov, iar din Iacov cele 12 seminții ale lui Israel, toate fiind urmarea promisiunii făcute lui Avraam de către Dumnezeu (pentru credința sa) și a ascultării lor de Domnul.

IV. Relația lor cu Domnul Isus Hristos

În mare, relația celor doi cu Mântuitorul a fost deja evidențiată în subpunctul II. Putem reaccentua faptul că Isaac a fost ales să fie, într-un fel, o icoană preînchiptoare a Domnului Isus, prin faptul că a fost unicul fiu venit din promisiune divină al lui Avraam (și unicul al Rebecăi), că a fost „adus” ca jertfă pe altar pentru Dumnezeu (fără a se ajunge la uciderea lui literalmente), că a ascultat de tatăl său în toate, atât în primirea soției hotărâte de tatăl său, cât și în primirea morții hotărâte de tatăl său, că și-a purtat singur, până la locul jertfei, „lemnul” pe care urma să fie sacrificat, și că a căutat părtașia în singurătate cu Dumnezeu. În toate acestea, el a demonstrat un caracter christic avansat și o bună cunoașterea Domnului pe care l-a oglindit atât de bine.

La categoria negative, se poate observa că în trecerea timpului, atunci când a ajuns bătrân, Isaac a avut unele acțiuni mai puțin duhovnicești, el alegând să dea binecuvântarea sa principală fiului său Esau (de fapt, Iacov în travesti), bazat pe o preferință carnală (faptul că se bucura de vânatul lui Edom) mai degrabă decât ascultând de vechea prorocie a Domnului prin care li se vestise că Iacov fusese

deja preferat lui Esau de către pronia cerească (Gen.25:23), fapt care a dus și la un conflict nedeclarat cu Rebeca.

Și Rebeca a avut o relație specială cu Domnul, e fiind cea care a cerut lămuriri asupra conflictului pe care l-a sesizat încă înainte de naștere între cei doi gemeni, Iacov și Esau. Ei i-a și vorbit Domnul, oferind proorocia alegerii, respectiv respingerii, încă de dinainte de naștere (pentru a se demonstra că alegerea este prin har, și nu prin merite, Rom.9:10-13), a celor doi copii (Gen.25:21-23).

Și Rebeca a avut alunecări, ea nefiind ascultătoare de Isaac în acea perioadă de criză și recurgând la înșelăciune, pentru a „ajuta” împlinirea promisiunii Domnului care îl viza pe Iacov. Se pre poate însă ca motivul adevărat să fi fost în parte egoist, deoarece ea iubea mai mult pe Iacov, iar Isaac mai mult pe Esau (Gen.25:28). Cu toate acestea, rămâne strălucitor faptul că Rebeca a fost aleasă să fie una din mamele Israelului, și aproape în toate celelalte privințe, un exemplu de ascultare și smerenie față de Domnul și față de soțul ei.

41

CONCLUZII

Am putut compara succesul ascultării de Domnul cu cel al iubirii pasionale în întemeierea unei familii binecuvântate; am luat în considerație familia lui Isaac și Rebeca (să ne gândim și la Rut și Boaz), în contrast cu alte familii ca și Samson și Dalila; Esau și nevestele lui; Ahaz și Izabela; Irod și Irodiada, etc., și am văzut că Domnul binecuvântează cu asupră de măsură pe cei ce-I caută fața și îi lasă pradă minții lor păcătoase (și pradă multor dureri în mod implicit) pe cei ce se răzvrătesc și se bazează numai pe dorințele lor, sentimentele lor, mintea lor și priceperea lor.

Tot ca urmare a ascultării lor de Domnul și a antecedentei căutării Feței Lui în viața lor, Isaac și Rebeca au avut un impact de o magnitudine nebănuită asupra istoriei Israelului și asupra lumii în general, din ei ieșind Esau și Iacov, iar din Iacov cele 12 seminții ale lui Israel.

Deși imperfectă, avem ce învăța din relația lor cu Domnul. Amin!

(L.Murg)

Iacov și Esau

Text de studiu: *Geneza 25:20-26*

Cuvânt de aur: *Num.24:17b* „O stea răsare din Iacov, un toiag de cârmuire se ridică din Israel” *Ev.12;16-17* „Vegheați să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut. știți că mai pe urmă, când a vrut să capete binecuvântarea n-a fost primit; pentru că, măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe.”

INTRODUCERE

Esau și Iacov sunt frații gemeni născuți lui Isaac și Rebeca (Gen.25:24-26). Ceea ce e specific pentru ei și lucru cu care noi suntem oarecum familiarizați este faptul că Esau a renunțat la dreptul său de întâi născut (*pentru o mâncare de linte*) în favoarea fratelui său geamăn. De asemenea, suntem

familiarizați cu faptul că Iacov „a furat” binecuvântarea care „aparține”, conform obiceiului, lui Esau. Dreptul de întâi născut și binecuvântarea sunt două lucruri diferite, fiecare cu importanța lor.

OBIECTIVE

- Să învățăm cum anume caracterizează Biblia primii gemeni din istorie
- Să învățăm din greșelile lor și să nu le repetăm
- Să înțelegem rolul pe care l-a avut Iacov în planul de mântuire și dezastrul spiritual adus de Esau și urmașii săi

ANALIZA

Ca să putem înțelege aceste două caractere, Iacov și Esau, este necesar să înțelegem aceste două elemente:

a) **Dreptul de întâi născut.** Conform obiceiurilor culturale din timpul și locurile acelea, dreptul de *întâiul născut* aparține celui mai mare fiu și consta din privilegii, responsabilități, onoruri și moșteniri importante. Dar, în cazul lui **Esau și al lui Iacov**, trebuie să ne amintim promisiunea pe care Dumnezeu o făcuse bunicului său, Avraam, și promisiunea care a fost transmisă tatălui său, Isaac. Domnul i-a promis lui Avraam că-l va binecuvânta, că îi va înmulți sămânța ca stelele cerului și nisipul de pe plajă. De asemenea, inclus în acest legământ pe care Domnul l-a făcut cu Avraam a fost promisiunea că toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța lui (Gen.22:16-18). Acest legământ între Domnul și Avraam urma să fie transmis lui Esau, primul său fiu născut. Orb și în vârstă, Isaac aveau două binecuvântări diferite pentru fiii săi. Una era binecuvântarea primului născut, pregătită pentru Esau, iar cealaltă era binecuvântarea lui Avraam pregătită pentru Iacov. Prima a fost binecuvântarea generală a prosperității și a puterii (Gen.27:28-29), iar a doua a avut de-a face cu o binecuvântare specială a lui Avraam – o moștenire a copiilor și a pământului (Gen.28:1-5).

b) **Binecuvântarea** este un alt concept cheie în Cartea Geneza. O binecuvântare a fost întotdeauna acordată de la cel mai mare la cel mai mic. Dumnezeu a binecuvântat pe Adam și Eva, pe Noe și pe fiii săi, pe Avraam și Isaac. Avraam, la rândul lui, l-a binecuvântat pe Isaac (Gen.27:1-45).

Binecuvântările și blestemele joacă un rol proeminent în Scriptură (Lev.26; Mat.5:1-12; 23), indicând importanța lor în guvernarea lui Dumnezeu peste poporul legământului. Una dintre primele apariții ale temei binecuvântării din Biblie se găsește în Gen.27:1-45, iar acum spre acest pasaj ne îndreptăm atenția.

Cuvântul lui Dumnezeu nu privește binecuvântările ca niște simple dorințe pentru bine care pot sau nu să se realizeze. În schimb, o binecuvântare determină destinul când mâna Domnului este în ea. Acest lucru este văzut cel mai clar în binecuvântările pe care Creatorul nostru le declară față de slujitorii Săi în Biblie.

Isaac continuă să aranjeze binecuvântarea lui Esau, chiar când contravine Cuvântului profetic al lui Dumnezeu, că bătrânul va sluji celui mai tânăr. El nu pare să caute îndrumarea și sfatul lui Dumnezeu în această problemă gravă.

Pentru Esau, există doar prezentul și foamea lui presantă îl justifică în a o satisface. El nu și-a vândut pur și simplu un oarecare drept de întâi născut, ci vindea dreptul de întâi născut, în care era inclusă promisiunea ca descendenții săi să devină neamul pe care Dumnezeu l-ar folosi pentru scopurile Lui și de la care urma să se nască Mesia.

Locul lui Iacov în legământ nu s-a bazat pe vreun merit de al său. De fapt, Iacov, la întoarcerea sa din Haran și înainte de a se întâlni cu Esau, a recunoscut cu sinceritate păcatul tinereții sale (Gen.32:1-21).

Isaac, tatăl lor, era un om bogat. Tatăl lui Isaac, Avraam, a fost de asemenea un om cu multe bogății. Cred că Iacov a vrut moștenirea asta, a vrut tot ce va veni cu dreptul de întâi născut, dar lui Esau nu-i păsa prea mult de dreptul său de întâi născut – de fapt, se spune că el disprețuia dreptul de întâi născut (Gen.25:34). Acest lucru este clar atunci când el a optat să-și vândă dreptul de întâi născut pe un *blid de linte*, în loc să caute alte mijloace pentru a-și hrăni stomacul.

Ceea ce este incredibil este că Dumnezeu nu se îndepărtează de această familie. Nu numai că Dumnezeu nu se îndepărtează, el se îndreaptă spre ei și își reînnoiește legământul cu Isaac. De ce ar face Dumnezeu acest lucru? Este bunătatea Lui iubitoare, harul Său la lucru. Dumnezeu este cu Isaac nu pentru credințioșia lui Isaac, ci pentru credințioșia lui Dumnezeu. Aceasta este natura dragostei legământului lui Dumnezeu, o iubire sigură care nu se lasă.

Numele și familia

Iacov și Esau erau fiii lui Isaac și ai Rebecăi, și primii gemeni menționați în Biblie. Chiar înainte de a se naște, se luptau împreună în pântecul mamei lor. Lupta lor prenatală a prefigurat un conflict ulterior (Gen.25:21-26). Gemenii au crescut foarte diferit. Numele fiecărui fiu indică caracteristicile acestora.

Iacov era „un om liniștit, stând printre corturi” și preferatul mamei sale. Iacov înseamnă „capcană pentru călcâi”. Unii cercetători susțin că semnificația ar fi „înșelarea” și cel cu acest nume ar fi „înșelătorul”.

Esau înseamnă „roșu”. El era aparent un bărbat păros și părul era roșu. Esau era „un vânător priceput” și favoritul tatălui său. Să comparăm prin contrast pe **Esau și Iacov**:

- **Ambii** sunt copiii lui Isac și nepoții lui Avraam. **Unul** aștepta automat ca să moștenească toate drepturile lui Avraam. Cu toate acestea, numai unul umblă în legământul lui Avraam. Dreptul de naștere al lui Esau, totuși, însemna mai mult decât privilegiul obișnuit al primului-născut. El se afla într-o poziție unică, s-a născut într-o moștenire pe care toată bogăția lumii nu o putea cumpăra:
  - Să fie din numărul patriarhilor, Avraam și Isaac, și să aibă dreptul la preoția inerentă în cea mai veche linie a familiei patriarhului;
  - Să fie beneficiarul promisiunilor minunate și prețioase. Urma să aibă o dublă parte a moștenirii;
  - Să fie fondatorul unei națiuni sfinte. Promisiunea moștenirii Țării Sfinte;

- Să fie promotorul unui legământ prin care toate familiile pământului vor fie binecuvântate. Avea promisiunea că în rasa lui și din sângele lui să se nască Mesia;

Dar Esau a disprețuit dreptul de întâi născut. El l-a văzut ca fiind lipsit de valoare. Esau nu și-a dat seama că de fapt Dreptul de naștere era oferit prin darul lui Dumnezeu, și nu prin meritul său. Și aceasta simboliza binecuvântarea veșnică. El a schimbat binecuvântarea eternă pentru satisfacția temporară. Esau se preocupa numai de ceea ce îl satisfăcea pe moment. El nu a vrut niciodată lucruri spirituale. Refuzul lui Esau de a vedea lucrurile nevăzute și intangibile, de dragul auto-satisfacției, este în mare măsură un simbol al omenirii de astăzi. Suntem atât de mistuiți de ceea ce vrea carnea noastră pe moment, încât uităm că toate acestea pe care le vedem aici sunt temporare. Nimic nu este etern!

Lui Esau îi va fi din nou foame, indiferent cât de mare sau cât de bună era supa de linte. Era flămând într-adevăr, dar, indiferent cât de mare era foamea, ea nu justifica acțiunea de a-și vinde binecuvântarea spirituală! Esau a fost atât de mistuit de împlinirea dorințelor sale carnale încât a sacrificat de bună voie moștenirea sa spirituală pentru ceea ce oferea o satisfacție de moment.

Îmbrățișarea apetitului senzual este ceea ce a lăsat mii de vieți în ruină. Senzualul se referă la simțuri, fiind dedicat satisfacerii plăcerilor noastre carnale. Apostolul Iuda vorbește despre un popor senzual, care nu are Duhul. Ei sunt oameni consumați cu împlinirea de sine. Dumnezeu a urât pe Esau nu pentru că dorea un blid de linte, ci pentru că disprețuia lucrurile spirituale. Dumnezeu a iubit pe Iacov nu pentru că Iacov era atât de sfânt și drept, ci mai degrabă pentru că a existat ceva în Iacov care-L voia pe Dumnezeu.

Iacov a devenit patriarh în locul lui Esau, pentru că avea o dorință pentru acele lucruri spirituale. El nu a avut întotdeauna dreptate, dar întotdeauna știa unde să se întoarcă, întotdeauna s-a întors la Dumnezeu tatălui său. Ceva din el l-a îndreptat mereu spre Iehova.

1. Locul în familie

Esau și Iacov erau singurii copii ai lui Isaac și Rebeca. Isaac însuși fusese un copil minune, împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu față de Avraam și Sara în anii lor avansați (Gen.17:17-19). Isaac a ascultat de tatăl său și a așteptat cu răbdare o soție din partea lui Dumnezeu prin Eliezer, servitorul tatălui său (Gen.24:2-4, 62, 63), și anume, pe Rebeca care era rudă îndepărtată a lui Isaac. Ea era fiica lui Betuel, un văr primar al lui Isaac. Isaac, la un moment dat, a încercat să-și prezinte soția lui ca pe sora sa, punând siguranța sa mai presus de a ei. Astfel, Isaac a luat lucrurile în propriile sale mâini într-un mod care ar fi putut fi dezastruos dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit.

Pentru un timp de 20 de ani, cuplul a suferit agonia infertilității. Ca multe astfel de cupluri, s-au rugat sincer pentru copii. O temă comună pe parcursul perioadei timpurii a istoriei din Geneza este *incapacitatea* patriarhilor de a concepe. Acesta e și cazul părinților lui Iacov și Esau. Scriptura ne spune că Rebeca, soția lui Isaac, a fost stearpă și în imposibilitatea de a concepe. Astfel, Isaac și-a dus cazul înaintea Domnului, cerând un fiu. Dumnezeu, la timpul lui, a răspuns, și Rebeca a conceput (Gen.25:21). Nu a fost o sarcină ușoară. A simțit

un disconfort, așa că s-a rugat pentru starea ei. În consecință, ea „a mers să întrebe de Domnul”. Versetul 23 oferă răspunsul lui Dumnezeu: „Domnul ia zis: «Două neamuri sunt în pântecele tău, și două noroade se vor despărți la ieșirea din pântecele tău. Unul din noroadele acestea va fi mai tare decât celălalt. Și cel mai mare va sluji celui mai mic.»”

Natura disconfortului i s-a făcut cunoscută – purta gemeni! Lupta lor pentru locul în pântecele ei era simbolul luptei lor viitoare ca două popoare. Toată Scriptura face referire la faptul că Iacov și Esau au început să se lupte unul cu celălalt încă din interiorul pânteceului mamei lor (Gen.25:22). Rebeca a simțit-o intens și a devenit îngrijorată. La nașterea ei, Esau s-a născut mai întâi; Iacov al doilea.

Isaac avea 60 de ani când s-au născut gemenii lui. Acesta a fost cu siguranță un mare test de credință și răbdare pentru Isaac și Rebeca: „S-au împlinit zilele când avea să nască; și iață că în pântecele ei erau doi gemeni. Cel dintâi a ieșit roș de tot: ca o manta de păr, și de aceea i-au pus numele Esau. Apoi a ieșit fratele său, care ținea cu mâna de călcâi pe Esau; și de aceea i-au pus numele Iacov. Isaac era în vârstă de șaiszeci de ani, când s-au născut ei.”

Rebeca a primit deja profeția de la Dumnezeu că cel mai tânăr va domni peste cel mai mare, amănunt ce nu-l va uita niciodată: „Cel mai mare v-a sluji celui mai tânăr” (Gen. 25:23). Scriptura nu specifică, dar pare logic că ar fi raportat asta lui Isaac. Presupun că Rebeca și Isaac, observând desfășurarea anormală a nașterii mult așteptate, și-ar fi amintit de profeția lui Dumnezeu. Lupta dintre Iacov și Esau începuse și în cele din urmă va diviza familia. Scriptura ne spune că Dumnezeu cunoaște fiecare individ chiar înainte de a fi conceput. În acest caz, Dumnezeu a prevăzut că Iacov ar fi mai potrivit să transmită „sămânța femeii” în istoria lumii decât Esau.

Iacov și Esau erau foarte diferiți din momentul nașterii lor. Deși erau frați gemeni, Iacov și Esau aveau personalități foarte diferite. Biblia ne spune că Iacov și Esau au crescut foarte diferit. Esau, se spune că a fost un „vânător iscusit, un om al câmpului”. În același timp se spune că Iacov a fost un „om liniștit, care locuia în corturi”. Scriptura prezintă o imagine a personalităților, motivațiilor și intereselor complet opuse.

Cei doi sunt reprezentanți ai două grade diferite de ordine socială, Iacov fiind păstor, iar Esau un vânător nomad. Cum este posibil ca acești copii crescuți în aceeași casă, sub aceeași influență a acelorași părinți evlavioși, să poată deveni atât de diferiți?

Descendenții lui Esau au devenit dușmanii naturali ai descendenților lui Iacov (mai târziu numiți Israel) și au rămas așa. Descendenții lui Esau, ce îi cuprindeau pe Edomiții, erau adesea în război cu Israelul, și constituiau constant un ghimpe pentru națiunea lui Israel. Esau nu numai că era imoral, ci era lipsit de temelie. El nu avea etică sau credință, nici scrupule sau reverențe. El nu avea în vedere binele, adevărul, divinul. El era total lumesc, total secular, total profan. Creștinii trebuie să fie vigilenți ca niciunul să nu ajungă precum Esau. Poate cea mai tristă și cea mai lipsită de putere persoană din Scriptură în afara lui Iuda este Esau.

Când Esau a descoperit că binecuvântarea lui i-a fost dată lui Iacov, el a amenințat că îl va ucide pe fratele său și astfel Iacov a fugit (Gen.27:41-45).

Când Esau s-a trezit într-o anumită măsură și a realizat ceea ce a pierdut, a plâns cu lacrimi. A regretat amar. El dorea cu disperare binecuvântarea lui Dumnezeu – dar nu în termenii lui Dumnezeu (Mar.10:17-22).

La vârsta de 40 de ani, Esau s-a căsătorit cu Iudita, fiica lui Beer, Hititul și Basmat, fiica lui Elon, Hititul (Gen.26:34). Ambele au provocat durere sinceră părinților lui Esau. Căsătoria cu fete din oameni care nu erau urmași ai singurului Dumnezeu adevărat a fost o lovitură pentru părinții credincioși. În Gen.28:8-9, Esau și-a dat seama mai târziu cât de nemulțumiți erau părinții săi de hotărârea să de a se căsătorii cu femei canaanite. Din acest motiv, el s-a dus la Ismael, fratele tatălui său, și a obținut permisiunea să se căsătorească cu vara sa, Mahalat.

Iacov, fratele lui Esau, într-adevăr **nu** a fost un model de etică sau integritate, dar el a prețuit cu adevărat lucrurile lui Dumnezeu. Dreptul de naștere era prețios pentru el, deși el încerca să-l procure prin mijloace necugetate. El a avut încredere în Dumnezeu și s-a bazat pe Dumnezeu; fratele său a ignorat pe Dumnezeu și a avut încredere în el însuși. Iacov, fiul lui Isaac și nepotul lui Avraam, se afla în familia specială pe care Dumnezeu o alesese pentru a-și *naște* poporul ales. Totuși, credința sa în Domnul era încă imatură la momentul acela.

Pe parcursul călătoriei sale, Iacov a primit o revelație specială de la Dumnezeu. Dumnezeu i-a promis țara și numeroși descendenți prin care va asigura binecuvântarea întregului Pământ. Iacov a numit locul în care a primit viziunea lui Betel („Casa lui Dumnezeu”). Ajungând la casa unchiului său Laban în Haran, Iacov s-a îndrăgostit de verișoara sa, Rahela. După un timp îndelungat în casa lui Laban, Iacov pleacă înapoi spre Canaan, îl întâlnește pe fratele său Esau și se împacă.

Spre sfârșitul vieții, o foamete a determinat pe Iacov (și pe fiii săi) să emigreze în Egipt, unde a fost reunit cu fiul său Iosif, care părea dispărut cu câțiva ani înainte. Israel a murit în Egipt la vârsta de 147 de ani și a fost îngropat în Canaan la Hebron.

Chiar mai uimitor, Dumnezeu îl alege pe Iacov să primească binecuvântarea. De ce Iacov? Din nou, este harul extravagant al lui Dumnezeu la lucru. „*Acesta este, prin urmare, primul exemplu al Vechiului Testament de „harul scandalos a lui Dumnezeu”. Dumnezeu alege și iubește chiar un caracter disprețuit, nedemn și fără valoare . Dumnezeu îl iubește pe Iacov, așa cum va iubi națiunea rebelă a lui Israel.*” (Tim Keller)

Harul lui Dumnezeu este firul care se derulează în Scripturi. Bunătatea lui Dumnezeu topește inimile tari și conduce la o pocăință care face posibilă iertarea și reconcilierea, chiar și între acești frați a căror luptă a început din pântecel mamei lor.

2. Locul în istorie

Istoric, Iacov și Esau sunt considerați de mulți cărturari că au trăit în jurul secolului al XIX-lea î.H. Avraam se crede că a trăit în jurul anului 2000 î.H., și astfel mulți au plasat pe Iacov și pe Esau în jurul anului 1850 î.H. (această dată, totuși, este aproximativă).

Unul dintre aspectele unice ale Bibliei este modul în care portretează personajele ei. Eroii din Vechiul Testament nu sunt nici infailibili, nici mai presus de reproșuri. Ei sunt descriși cu natura lor umană și cu păcatele lor. O astfel de situație poate fi găsită și în viața lui Iacov și a lui Esau. Narațiunea vieții lor începe în Geneza 25:20-23.

Iacov și Esau au fost părinții a două națiuni mari. Dumnezeu a schimbat numele lui Iacov în Israel (Gen.32:28) și a devenit tatăl celor 12 triburi ale lui Israel. Descendenții lui Esau erau Edomiții (Gen.36). Edom a fost o națiune care a lovit Israelul de multe ori și a fost judecată în cele din urmă de Dumnezeu (Ob.1:1-21).

3. Relația cu Hristos

A. Iacov – în **Profeție**: „*O stea răsare din Iacov, un toiag de cârmuire se ridică din Israel*” (Num.24:17b).

Vechiul Testament este desfășurarea progresivă a planului lui Dumnezeu de a contracara ceea ce s-a întâmplat în Eden. În acel moment, Dumnezeu a făcut o promisiune care, deși vagă, a fost primul izvor de speranță după cădere. Această promisiune a fost dezvoltată și poate fi urmărită de-a lungul secolelor, pe măsură ce Dumnezeu o clarifică, îngustând domeniul său de aplicare. Promisiunea, în forma sa cea mai pură, a fost aceasta: Dumnezeu va face ceva cu privire la păcat, trimitând pe Cineva pe pământ.

1. El va fi membru al rasei umane. Planul lui Dumnezeu a fost centrat pe o anumită persoană: „*Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.*” (Gen.3:15).
2. El va veni de la poporul semit. „*Ferice de Domnul, Dumnezeul lui Sem!*” (Gen.9:26). După potopul lui Noe, linia începe să se îngusteze. Noe are trei fii, dar Răscumpărătorul trebuie să vină din unul dintre ei. Noe a declarat că Mântuitorul va veni de la descendenții fiului său Sem – care este tatăl popoarelor semite din lume.
3. El va fi un fiu al lui Avraam. „*Voi face ca toate popoarele de pe pământ să fie binecuvântate prin voi*” (Gen.12:2,3).
4. El va fi un fiu al lui Isaac. „*... prin urmașii voștri, toate națiunile de pe pământ vor fi binecuvântate ...*” (Gen.22:18) Promisiunea se restrânge și mai mult pe măsură ce Dumnezeu specifică acum că promisiunea va veni prin Isaac - nu prin Ismael.
5. El va fi fiul lui Iacov. „*Toate popoarele de pe pământ vor fi binecuvântate prin tine și cu urmașii tăi*” (Gen.28:14). Isaac avea doi fii: Iacov și Esau. În mod obișnuit, Esau ar fi trebuit să primească promisiunea ca fiind primul născut. **Iacov ca un ante-tip al lui Hristos:** Știm că în Iacov au existat multe lucruri păcătoase și cu siguranță nu acestea ar putea fi tipice pentru Hristos. Trebuie să ne uităm la unele personaje, la funcția și rolul lor public, și prin această prismă să vedem în ce fel au fost simboluri ale Domnului Isus. Iacov are o poziție specială în planul lui Dumnezeu. Dumnezeu se prezintă pe sine cu formula „*Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov*” (Ex.3:6, Mat.22:32, F.A.7:32).

Dumnezeu s-a arătat lui Iacov și a vorbit cu el de multe ori (Gen.28:13-15; 31:10-13; 32:24-32; 35:1,9; 46:1,2).

B. Asemănări și contraste dintre Hristos și Iacov:

1. **Iacov** a fost ales ca preaiubit înainte de nașterea sa („*zice Domnul; totuși am iubit pe Iacov...*”, Mal.1:2,3; Rom.9:10-13). **Isus**, Fiul lui Dumnezeu, este iubitul Tatălui înainte de toate veacurile (Ioan 17: 24).
  2. **Iacov** a obținut dreptul de întâi născut al lui Esau. Titularul dreptului de întâi născut a fost singura persoană autorizată să practice preoția, la acel moment, după moartea tatălui, adică oferind sacrificii de dragul întregii familii, tribul lui Levi, adică tribul preoției provenea mai târziu de la Iacov (Gen.25:27-34). **Isus** este Marele Preot, care S-a oferit ca jertfă pentru mântuirea noastră.
  3. **Iacov a pus hainele lui Esau**, pielea animalelor, în jurul gâtului și al brațelor, ca să vină la tatăl său și să găsească acceptarea de la el (Gen.27:5-25). **Isus** ne-a îmbrăcat hainele, adică trupul nostru, și a devenit asemănător și egal cu noi în toate, cu excepția păcatului, oferindu-și viața ca jertfă de iubire (1Pet.2:21-24; Is.53:4-6).
  4. Prin **Iacov**, am câștigat din nou binecuvântările, după ce le-am pierdut prin Adam (Gen.3:17,18) și Cain (Gen.4:12). Aceste binecuvântări nu s-au împlinit complet în Iacov, ci în **Isus** Hristos, adevăratul Iacov (Gen.31:41).
  5. **Iacov** a avut de suferit de la fratele său Esau, care l-a urât destul ca să-l omoare (Gen.47:9). **Isus** Hristos a suferit de la frații Săi, evreii, care au planificat de multe ori să-L omoare, până când Dumnezeu a îngăduit lucrul acesta. Hristos a fost un om al necazurilor și a fost familiarizat cu durerea (Is.53:3).
  6. **Iacov** a trăit ca străin departe de casa tatălui său, pierzându-și mângâierea și slava. El a murit ca un străin în Egipt (Gen.50:1). **Isus** Hristos a lăsat slava Sa cerească să trăiască în lumea noastră (Fil.2:7).
  7. **Iacov** a plecat într-o călătorie pentru sotia lui, Rahela. **Isus** Hristos a venit în lumea noastră pentru ca adevărata Rahela, biserica Noului Testament, să fie mireasă.
  8. **Iacov a fost un ante-tip a lui Hristos în oficiul său preotesic** (Gen.31:54). Înainte de a fi Aaron, Marele Preot, patriarhii erau preoți și ofereau sacrificii care se reflectau ulterior în sacrificarea mielului Pascal. Evenimentul din Gen.31:54 este, de asemenea, în contextul unui legământ ratificat printr-o masă de legământ (Ex.18:12; 24).
- C. Esau** – În Noul Testament, alegerea lui Esau de a-și vinde dreptul de întâi născut este folosită ca un exemplu de nelegiuire – o persoană care va pune dorințele fizice deasupra binecuvântărilor spirituale (Ev.12:15-17). Prin exemplul său negativ, Esau ne „*învață*” să ținem la ceea ce este cu adevărat important, chiar dacă asta înseamnă a nega apetitul cărnii. Atât Vechiul, cât și Noul Testament folosesc exemplul lui Iacov și a lui Esau pentru a ilustra chemarea și alegerea lui Dumnezeu.

Dumnezeu a ales pe tânărul Iacov să continue legământul Avraamic, în timp ce Esau a fost exclus din providență din linia mesianică (Mal.1:2-3; Rom.9:11-14). Dumnezeu a urât pe Esau nu pentru că dorea un castron de linte, ci pentru că el disprețuia lucruri spirituale, prețuind ceea ce era carnal.

Dumnezeu a iubit pe Iacov nu pentru că Iacov era atât de sfânt și drept, ci mai degrabă pentru că a existat ceva în Iacov care voia pe Dumnezeu. Iacov a devenit patriarh în locul lui Esau, pentru că avea o dorință pentru acele lucruri spirituale. El nu a avut întotdeauna dreptate, dar întotdeauna știa unde să se întoarcă, întotdeauna s-a întors la Dumnezeul tatălui său.

CONCLUZIE

Esau are multe caracteristici atractive; dar el ... era fără aspirații spirituale înalte. Spiritul său generos, cu inima caldă, atrage simpatie la prima vedere. Dar judecat după un standard mai înalt, Esau apare clar ca un om lumesc, indiferent față de dorințele părinților lui, neinteresat de legământul divin și nemulțumit de privilegiile și responsabilitățile pe care putea să le primească. Caracterul său este rezumat în Evrei, unde este numit „profan”, adică persoană neconsacrată sau comună.

Caracterul lui Iacov este în contrast puternic cu cel al lui Esau. Șiret și subtil, răutăcios și înșelător, iată ce marchează multe dintre acțiunile sale; dar, pe de altă parte, răbdarea, tăria caracterului și căldura afecțiunii provoacă admirație. Au fost necesari mulți ani de suferință și de disciplină pentru a-și purifica caracterul, lucru la care s-a supus, deoarece el credea și căuta pe Dumnezeul tatălui său. În final el a fost numit Israel, un prinț al lui Dumnezeu. Aceste considerente ne ajută să înțelegem de ce Iacov, mai degrabă decât Esau, a fost ales ca moștenitor al promisiunilor lui Dumnezeu.

Domnul Isus a răspuns la rugăciunea lui Iacov. Iacov a fost atât de disperat încât a strigat către Domnul pentru ajutor: „*Iacov a zis: «Dumnezeul tatălui meu Avraam, Dumnezeul tatălui meu Isaac!»*” (Gen.32:9-11)

Știm că a fost Domnul Isus, adică cea de-a Doua Persoană a Trinității, care a venit în noaptea aceea să se lupte cu Iacov. Iar acesta a spus că a văzut pe „Dumnezeu față în față” (Gen.32:30). Ce s-a întâmplat exact în noaptea aceea? Dumnezeu a dorit ca Iacov să nu se mai străduiască în puterea lui pentru lucrurile pe care le dorea, ci să-și pună încrederea în Dumnezeu pentru binecuvântarea lui.

Când Dumnezeu a schimbat numele lui Iacov în Israel, Domnul a spus că el va fi o persoană nouă. „Iacov” însemna „înșelătorul” și felul de viață implicat de acest nume trebuia schimbat. Noul mod de viață era indicat de numele Israel, numele unuia care se încredea în Dumnezeu. Textul Scripturii spune: „*Iacov a pus locului aceuia numele Peniel (Fața lui Dumnezeu); «căci», a zis el, «am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață».*” (Gen.32:30). Aflăm din 2 Corinteni 5:17 „*Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi*”. Această viață nouă trebuie să îi caracterizeze pe toți ce trăiesc cu promisiunea vieții veșnice.

(Ioan Sinitean)

Iacov și Laban

Text: *Gen.29:10-30; 31:36-44, 51-55*

Cuvântul de aur: *Gen.31:49b „Domnul să vegheze asupra mea și asupra ta când ne vom pierde din vedere unul pe altul.”*

INTRODUCERE

Iacov și Laban, două personaje biblice cu o istorie fascinantă și cu un caracter controversat, ajung să fie parte din planul lui Dumnezeu cu privire la alegerea unui popor prin care se va lucra istoria răscumpărării întregii omeniri.

SCOPUL

- Să înțelegem cum Dumnezeu poate folosi oameni imperfecti pentru împlinirea planurilor Sale mărețe
- Să observăm modul în care Dumnezeu modelează caractere

ANALIZA

Locul în familie

Iacov, unul dintre fiii gemeni ai lui Isac și Rebeca, are un interes deosebit pentru valorile spirituale ale familiei. Contrastând cu caracterul dinamic și practic dar superficial cu valorile spirituale ale fratelui său Esau, el face tot posibilul să câștige privilegiile avute și desconsiderate de acesta.

1. Care sunt cele două privilegii pe care Iacov a reușit să le câștige.....?
2. Cum considerați metodele folosite de Iacov .....
3. Care au fost consecințele acestor metode folosite .....

Așadar Iacov, la sfatul părinților săi, părăsește casa părintească și se îndreaptă spre familia unchiului său Laban care locuia în Padan Aram (Gen.27:43-28:2). Acesta, ascultând istoria lui Iacov recunoaște „abilitățile” lui Iacov și în final ajung la un contract de muncă (Gen.18-21)

4. Care credeți că a fost asemănarea dintre Iacov și Laban .....
5. Care au fost rezultatele slujirii lui Iacov în casa lui Laban .....

Locul în istorie

În urma căsătoriei lui Iacov cu cele două fete ale lui Laban, și a relațiilor cu cele două slujitoare rezultă 12 băieți (care vor origina cele 12 seminții ale lui Israel) și o fată. După nașterea lui Iosif, Iacov îl anunță pe socrul său că intenționează să plece.

6. Ce recunoaște Laban atunci când îi propune să mai rămână o perioadă (Gen.30:27).....?
7. Care a fost rezultatele acestei noi perioade din viața familiei lui Iacov (Gen.30:43-31:2) .....
8. Care a fost secretul prosperității lui Iacov în ciuda caracterului său (Gen.31:9) .....
9. De ce credeți că Iacov rămâne statornic în hotărârea de a pleca (Gen.31.13) .....
10. Care credeți că a fost cauza pentru care Rahela fură idolii tatălui său .....
11. Care a fost deznodământul întâlnirii dintre Laban și Iacov .....

Relația cu Hristos

Iacov, în drumul său spre Haran, are un vis prin care Domnul reînnoiește promisiunea făcută lui Avraam și-i garantează protecția.

12. Care a fost reacția lui Iacov (Gen.28:17-28) .....?
13. Care a fost starea spirituală a lui Laban (Gen.30:27; 31:24; 31:29,30) .....?
14. Care a fost cele mai însemnate realizări în relația dintre Iacov și Laban (Gen.31:44-55) .....?

CONCLUZIE

Iacov și Laban, amândoi experți în înșelare ajung să interacționeze pentru o perioadă îndelungată. În urma acestei experiențe, Iacov ajunge să vadă mai bine protecția lui Dumnezeu și învață comunicarea cu El pe când Laban ajunge să înțeleagă și el valoarea ascultării de Domnul în ciuda idolatriei sale.

(Ioan Ciupuligă)

51

Iacov și Familia Lui

Textul de citit: *Gen.49:1-28*

Textul de studiat acasă: *Gen.25-50*

Cuvântul de aur: *Gen.32:28* „Apoi a zis: «Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel; căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor.»”

INTRODUCERE

Ce poți oare studia despre un om și o familie, familia sa, într-o oră? Ce poți oare studia într-o oră despre o familie, știind că această familie a influențat cel mai mult istoria omenirii și prin care Dumnezeu a dus la îndeplinire planul Său de a salva omenirea? Iacov și familia sa este familia pe care trebuie să o studiem în această oră, și cu ajutorul lui Dumnezeu cred că vom învăța multe lucruri și vom fi binecuvântați la sfârșitul acestei lecții.

De la începuturile istoriei Dumnezeu a ales pe Avraam, Isac și Iacov ca să binecuvânteze întregul pământ. Dacă lui Avraam, Dumnezeu i-a pus la încercare răbdarea și credința toată viața pentru a primi un copil și dacă lui Isaac i-a dat două neamuri total diferite care încă din pântecul mamei lor s-au luptat, pe Iacov Dumnezeu l-a binecuvântat cu doisprezece băieți și o fată, prin care, într-adevăr toate semințiile lumii au fost binecuvântate.

Vom studia în această lecție această familie, și vom vedea cum Dumnezeu lucrează prin oameni și cu oameni pentru a-și îndeplini scopurile Sale suverane!

OBIECTIVELE

- Să învățăm din exemplul lui Iacov cum să ne încredem în Dumnezeu și promisiunile Sale în ciuda a ceea ce vedem!
- Să conștientizăm importanța binecuvântării rostite asupra descendenților noștri, binecuvântări bazate pe Cuvântul divin.
- Să învățăm de la Iacov ce greșeli să evităm în familie și cum să ne relaționăm, chiar și cu cei care nu ascultă de Domnul.

ANALIZA

I. Informațiile Biblice

Despre Iacov și familia lui avem foarte multe informații biblice. Am putea spune că toată Scriptura este plină de informații despre această familie pe care Dumnezeu a ales-o în mod deosebit pentru a lucra cu ea pe acest pământ, dar în această lecție vom studia strict informația cărții Geneza despre patriarhul Iacov, căruia Dumnezeu i-a schimbat numele în Israel și informația despre cei doisprezece fii ai săi. În cartea Geneza, Cartea Începuturilor, Dumnezeu ne descrie amănunțit patru evenimente importante: creația, căderea, potopul și formarea națiunilor dar tot la fel ne descrie patru personalități: Avraam, Isaac, Iacov și Iosif. Da, Dumnezeu a lucrat cu și prin toți ceilalți, prin Adam Dumnezeu a creat coroana creațiunii Sale - omul, prin Noe a scăpat omenirea prin potop și de ape, dar atunci când a ales o familie prin care întreg pământul să fie binecuvântat, l-a ales pe Avraam, pe fiul promis Isaac și pe Iacov, pe care l-a iubit din pântecele mamei sale, înainte ca acesta să fi făcut vreun bine sau rău.

În mod providențial Dumnezeu se ocupă de Iacov și face din el și familia lui ceea ce numai un Dumnezeu atotputernic poate face: o binecuvântare în ciuda păcatelor și greșelilor făcute de Iacov. Lucrând cu Iacov, Dumnezeu aduce binecuvântare nu numai peste el și familia sa, ci peste întreaga omenire.

- Iacov îl înșală pe fratele său Esau- Dumnezeu pregătește linia genealogică semită, evreiască, israelită prin care să vină Mesia.
- Iacov îl înșală pe Laban, socrul său - Dumnezeu binecuvântă turmele sale și îi dă prosperitate financiară.
- Simeon și Levi, doi dintre băieții lui Iacovucid mișelește o cetate întreagă - Dumnezeu continua să își țină mâna asupra acestei familii și păstrează linia genealogică mesianică prin poporul Israel.

Și am putea continua cu exemplele acestea în care Dumnezeu întoarce răul pe care oamenii îl fac într-o binecuvântare. Cele 25 de capitole din Geneza ne descriu cu amănunte viața acestei familii și există beneficii pentru fiecare persoană ce se apleacă în studiu asupra acestor informații cu dorința de a învăța din ele.

II. Locul în familie

Iacov a fost al doilea băiat în familia lui Isaac și Rebeca. Primul dintre gemeni, Esau, a fost total diferit de fratele său mai tânăr cu câteva secunde. Dacă Esau a fost băiatul tatei, un vânător iscusit, un bărbat puternic, independent, favoritul tatălui său, nu tot așa a fost și Iacov. El a fost „băiatul mamei”, un om liniștit care stătea mai mult pe la corturi (Gen.25:27) și pe care mama sa, Rebeca, îl iubea într-un mod deosebit (Gen.25:28). Din tinerețe Iacov a știut ce vrea: a apreciat dreptul de întâi născut și când s-a ivit ocazia l-a obținut. A apreciat binecuvântarea tatălui său și a riscat orice pentru a o primi. A ascultat de sfatul mamei sale pentru a avea o familie binecuvântată și a sacrificat totul pentru aceasta.

În capitolul 28 din Geneza începe călătoria lui Iacov pentru a-și întemeia familia. Ca și tatăl său, el ascultă de sfatul părinților și vrea să-și ia o nevastă din familia lui Avraam. De aceea se duce la neamul său pentru a-și alege soția. Acolo, fără voia sa, primește două neveste într-o săptămână în loc de una pe care o iubea și mai târziu mai primește încă două. Cu cele patru neveste el avea să aibă

doisprezece băieți și o fată, iar până la sfârșitul vieții să fie binecuvântat cu mai mult de 70 de descendenți.

Da, faptul că a avut doisprezece băieți și o fată a fost o binecuvântare, dar slăbiciunea pe care a avut-o în faptul că a acceptat așa ușor poligamia în viața sa l-a costa mult. Cu patru mame și treisprezece copii a fost foarte dificil să menții pacea în familie. Punând la socoteală faptul că nici el nu a știut cum să lucreze cu membrii familiei sale, aproape că nu mai miră pe nimeni conflictele ivite mai târziu în această familie. Întâi, s-a conturat o partidă, copiii născuți din Lea: Ruben, Simeon, Levi, Iuda, Isahar, Zabulon, și Dina. Apoi, sunt copiii celor două fiitoare: Bilha l-a avut pe Dan și Neftali iar Zilpa pe Gad și Așer. La urmă, Dumnezeu a binecuvântat-o pe Rahela cu doi băieți, Iosif și Beniamin (Ben-Oni). De la toți aceștia avem multe de învățat, mai ales în privința a ce să nu facem în relațiile din familie.

Este interesant de notat și faptul că Dumnezeu insistă în a da atenție lui Iacov și nu îl lasă până ce acesta nu capitulează și acceptă planul divin. După o viață în care a fost înșelat și a înșelat, după mulți ani de muncă și sacrificii, Iacov ajunge la un punct în viață când Dumnezeu îi schimbă identitatea (Gen.32:28) dar nu și caracterul (cel puțin nu total). Mai apoi însă, după altă criză, Iacov, acum fiind Israel, strigă DESTUL! Pentru prima dată, în capitolul 35. Acolo, la Betel, Israel aduce toată familia în închinare înaintea Domnului. Este oare prea puțin și prea târziu? Din punct de vedere omenesc, da. Lucrul acesta se vede din conflictele acestei familii, dar, Dumnezeu nu renunță la lucrarea începută cu membrii familiei lui Iacov. După multe suferințe și pierderi fiecare membru al acestei familii este recuperat și primește un loc distinct în planul lui Dumnezeu cu poporul Său.

III. Locul în istorie

Așa cum am arătat, Dumnezeu îl alege pe Iacov în detrimentul fratelui său mai mare Esau pentru a binecuvânta omenirea. Iacov alege să asculte de mama sa și de tatăl său, și se duce în casa lui Laban fiul lui Betuel Arameul pentru a-și lua o soție din familia mamei sale, Rebeca. Avraam și Isaac încă erau străini și călători, nu aveau o cetate stabilă și încă nu primiseră un petec de pământ din moștenirea promisă de Dumnezeu. Isaac îl binecuvântă pe Iacov cerând peste el binecuvântările promise de Dumnezeu lui Avraam (Gen.28:3-4)

Din familia lui Iacov, Dumnezeu va da naștere unui popor prin care toate semințiile pământului vor fi binecuvântate. Este adevărat că la ora prezentă, pentru o perioadă, Dumnezeu a lepădat poporul Său ales, dar, va veni ziua când din nou, Dumnezeu îi va restaura în favorul Său și în planul Său de lucru folosindu-se de această națiune spre a binecuvânta și conduce întreg pământul. Certitudinea că Dumnezeu va împlini promisiunile Sale față de această familie stă în faptul că până acum, în orice aspect, Dumnezeu a fost credincios. Istoria acestei familii demonstrează cu putere credințioșia lui Dumnezeu.

IV. Relația cu Hristos

În Geneza 49:10 găsim una dintre primele profetii Mesianice prevestind venirea în lume a Domnului Isus Hristos. De fapt, este pentru prima dată când se

oferă un nume pentru Mântuitorul, numele Silo. Datorită faptului că Ruben, Simeon și Levi, în urma păcatelor lor au căzut în dizgrația tatălui lor, acesta binecuvântă pe Iuda, cel de al patru-lea născut, într-un mod deosebit. De la versetul 8 la 12 din textual citit, Iacov binecuvântă pe Iuda și profețește că Mesia va veni din această seminție. Iacov a știut ce a promis Dumnezeu lui Avraam. A știut că promisiunile Sale, nu s-au împlinit nici în Isaac încă, dar a așteptat ca să se împlinească în el și familia lui. La sfârșitul vieții, conștient că promisiunile divine nu s-au împlinit în timpul vieții sale, el nu își pierde credința ci, plin de nădejde binecuvântă pe copiii săi în vederea împlinirii promisiunilor lui Dumnezeu în descendenții săi.

CONCLUZII

Chiar dacă Iacov/Israel a făcut multe greșeli și păcate, chiar dacă în unele împrejurări s-a încrezut în propriile forțe și s-a bazat pe înțelepciunea sa, îl vedem la sfârșitul vieții ca un om care a realizat că fără Dumnezeu nu poți face nimic. Cel mai bine este să ne încredem în Dumnezeu, chiar și atunci când se pare că totul ne este împotriva! Dumnezeu este totdeauna în control. O observație înțeleaptă spune că copiii sunt exact așa cum îi accepți: dacă îi accepți și-i primești ca pe o binecuvântare, vor fi o binecuvântare. Dacă îi primești și-i accepți ca pe o povară, vor fi o povară! Biblia ne spune că copiii sunt o binecuvântare de la Domnul. Ce bine ar fi să îi acceptăm așa cum Biblia îi descrie și să-i creștem modelându-i spre slava Domnului. El ni i-a dat ca binecuvântare și trebuie să-i binecuvântăm, căci la aceasta am fost chemați!

Avem de învățat și din exemplele negative. Fie ca bazându-ne pe înțelepciunea venită de sus să evităm greșelile și păcatele atât de frecvente în creșterea copiilor noștri, iar dacă le-am comis, nu este încă prea târziu să spunem: DESTUL! El, Dumnezeu, poate întoarce lucrurile în așa fel încât răul ce noi l-am făcut să fie transformat în bine!

(Mircea Lozneau)

Iosif Fiul Prea-Iubit

Textul de citit acasă: *Gen.30:22-24; 37:1-36; 39; 40; 50:15-26*

Textul de studiat: *Gen.30:22-24; 37:1-14; 33-36*

Cuvântul de aur: *Gen.37:3 „Israel iubea pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi, pentru că îl născuse la bătrânețe; și i-a făcut o haină pestriță.”*

INTRODUCERE

Iosif, primul născut lui Iacov de Rahela, cea pentru care de fapt a slujit 14 ani lui Laban, socrul său, este cea de a patra personalitate din carte Genezei. Prin el, Dumnezeu a lucrat într-un mod miraculos pentru a salva de la moarte familia lui Iacov, cea pe care a ales-o pentru a crea națiunea Israel, națiune prin care toate familiile pământului v-or fi binecuvântate. Vom studia în lecția de astăzi câteva trăsături de caracter ale lui Iosif, caracteristici care ar trebui să fie și în viața noastră a tuturor.

OBIECTIVELE

- Să învățăm că indiferent de condițiile sociale sau culturale, putem fi diferiți de cei ce nu îl onorează pe Domnul
- Să învățăm de la Iosif cum să onorăm pe părinții noștri, indiferent de statura socială ce am atins-o.

SCHIȚA

I. Nașterea și creșterea lui Iosif

I. Iosif în Egipt

II. Reunirea familiei lui Israel și bătrânețea lui Iosif

ANALIZA

I. Nașterea și creșterea lui Iosif Gen.30:22-24

Rahela, soția iubită a lui Iacov nu a putut să aibă copii pentru mare parte a vieții sale. Lea, sora ei mai mare, Zilpa și Bilha, țiitoarele lui Iacov aveau copii și se bucurau de binecuvântările Domnului. În acea perioadă, copii erau primiți și doriți ca fiind așa cum Biblia îi descrie în realitate, ca o binecuvântare dată de Dumnezeu. Era o onoare ca femeie să fie mamă și o mândrie ca tată să ai fii. În sfârșit, Dumnezeu o ascultă pe Rahela și îi dă doi băieți, chiar dacă la nașterea celui de al doilea ea plătește cu viața.

Iacov l-a iubit pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi și i-a dat o atenție deosebită. Aceasta s-a văzut din modul în care l-a îmbrăcat, crescut și educat. Deși nu a fost scutit de munca grea a câmpului, totuși Iosif a fost diferit de ceilalți fii ai lui Iacov, mai ales față de fii Bilhăi și ai Zilpei. Atât comportamentul lui, cât și vorbele sale erau diferite de cele ale fraților săi. Trăsătura pregnantă și frumoasă a caracterului lui Iosif era ascultarea. Iosif s-a dovedit a fi ascultător chiar și atunci când nu era spre avantajul său. Tatăl său l-a trimis să facă o treabă și el a dus-o la îndeplinire, chiar dacă a trebuit să facă mai mult decât i se ceruse.

Deși am putea spune că a fost răsfățat, am putea spune că Iosif a avut un caracter nobil și frumos încă din tinerețe. Educația și creșterea aleasă din tinerețe s-a transmis în trăire frumoasă în viață până la adânci bătrâneți.

II. Iosif în Egipt

Vom studia în amănunt viața lui Iosif în Egipt, viața lui ca și adult. Totuși, aș vrea să menționez și să atrag atenția asupra caracterului său nobil, caracter văzut de toți:

- **Hărnicia:** Deși rob, Iosif muncește cu hărnicie indiferent cine este stăpânul și indiferent de condițiile ce le avea.
- **Conștiinciozitatea:** Iosif lucra nu doar cu hărnicie, ci și cu conștiinciozitate, adică lucra bine. Această caracteristică se datora faptului că el lucra pentru Domnul, nu pentru oameni.
- **Puritatea morală:** Este cunoscută isпита mare la care a fost supus Iosif și felul impresionant în care a acționat învingând-o.

- **Ajutorarea altora:** Deși într-o stare în care putea pretinde compătimire, Iosif este plin de atenție față de cei din jur și le oferă ajutor. Așa este, de exemplu, interpretarea viselor celor doi oficiali ai lui Faraon.
- **Încredere în Domnul:** În ciuda condițiilor disperate în care se afla (aruncat în închisoare pe viață) Iosif continua să se încredă în Domnul și să aștepte împlinirea promisiunilor făcute de Domnul.

III. Reunirea familiei lui Israel și bătrânețea lui Iosif Gen.44-48

Atunci când Iacov află că fiul său iubit, Iosif, încă trăiește, și nu numai că trăiește, dar este într-o poziție foarte sus-pusă, fiind chiar al doilea după Faraonul Egiptului, și alege să meargă să-l vadă, Iosif îl tratează pe bătrânul Iacov cu mult respect. Chiar și atunci când tatăl său, foarte înaintat în vârstă, pare a face greșeli, îl corectează cu toată dragostea.

În relațiile cu frații săi, cei care l-au vândut, chiar dacă aceștia meritau pedeapsa, cel puțin din punct de vedere omenesc, Iosif se arată plin de dragoste și-l recunoaște pe Dumnezeu în toate căile sale. El slăvește pe Dumnezeu care a întors un mare rău într-un bine cu mult mai mare, și nu lasă ca ura sau răzbunarea să îl caracterizeze. Mereu și mereu, el dă slavă Domnului care a putut întoarce răul în bine. Viața lui Iosif este o ilustrație a providenței minunate ce Domnul o acordă celor ce se încred în El și fac binele, indiferent de consecințe.

CONCLUZII

Istoria lui Iosif oferă lecții pentru cei ce doresc să aibă un caracter nobil. Iosif ne-a demonstrat cu tărie că indiferent de circumstanțe sau condițiile sociale, putem trăi în sfințenie. Nu a fost ușor pentru el în casa tatălui său cu frații săi, nu i-a fost ușor în Egipt în casa lui Potifar sau în pușcărie. Nu i-a fost ușor nici măcar în casa lui Faraon, dar în ciuda acestor greutăți, el excelează și arată că un caracter nobil se vede strălucind mai tare acolo unde nelegiuirea este mai mare. Prin modul său de viață, Iosif a adus slavă Domnului și binecuvântare în jurul său!

Istoria lui Iosif oferă sfat și exemplu pentru părinți și pentru copii. **Pentru părinți:** Se știe că fiecare tată și fiecare mamă au dorințe legate de viitorul copiilor lor. Părinții doresc progresul și ascensiunea în cazul copiilor lor. Vor mai bine și mai mult pentru copii. Aceasta înseamnă inclusiv o poziție materială mai bună și o așezare socială mai înaltă. Dar aceste dorințe nu trebuie să întrecă pe aceea ca descendenții să îl cunoască mai bine pe Domnul. **Pentru copii:** Indiferent pe ce treaptă înaltă ajung copiii, indiferent de faptul că părinții ajung dependenți de copiii lor, copiii trebuie să manifeste respect față de părinții lor până la moarte. Pozițiile înalte, responsabilitățile ce le avem în comunitatea în care activăm, aceasta nu pot și nu trebuie însă să scuze lipsa de respect față de cei care ne-au dat viața și ne-au crescut și ajutat să ajungem unde suntem. Din contră, trebuie să onorăm părinții noștri tot mai mult. Cazul lui Iosif ne demonstrează că și atunci când părinții greșesc, trebuie respectați, iar dacă e nevoie de corectare să o facem cu tot respectul și dragostea!

(Cristi Bradu)

Iosif și Frații Lui

Texte de studiat: *Gen.37:1-8, 18-28; 41:38-43; 44:18-20, 32-34; 45:1-5; 50:22-26.*

Cuvântul de aur: *Gen.50:19,20* „Iosif le-a zis: «Fiți fără teamă, căci sunt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume să scape viața unui popor în mare număr».”

INTRODUCERE

Istoria vieții lui Iosif este foarte cunoscută. Narațiunea vieții lui cuprinde o mare parte din cartea Geneza și acoperă multe aspecte și evenimente care s-au petrecut în activitatea lui. Lecția de astăzi își propune să scoată în evidență unul din aspectele vieții lui Iosif și anume relația dintre el și frații lui, și în special caracterul acestor oameni.

NUMELE ȘI FAMILIA

Familia lui Iosif, după standardele zilei noastre a fost o familie disfuncțională. Doisprezece băieți și o fată cu patru mame diferite. Desigur că în acele condiții, se puteau aștepta la multe probleme. Cu toate acestea, familia lui Iosif a fost folosită de Dumnezeu în planul Său de răscumpărare a omului.

INFORMAȚIA BIBLICĂ

Cu toate neajunsurile și problemele care existau în acea familie, privind și analizând cu atenție viața acestor oameni, e ușor de observat diferența de caracter dintre ei. Narațiunea biblică ne oferă foarte multe informații, așa că nu este greu să observăm diferența dintre Iosif și frații lui. Chiar dacă nu putem generaliza că în toate cazurile toți frații lui Iosif au avut comportament ostil față de el, vom privi la aceste personaje în grupuri distincte. De o parte Iosif și de cealaltă parte frații lui.

OBIECTIVE

- Să observăm și să analizăm viața și caracterul lui Iosif prin comparație cu a fraților lui
- Să analizăm felul cum Dumnezeu se manifestă în mod providențial în viața celor ce au credință
- Să realizăm valoarea caracterului omului credincios și să ne întărim decizia de a-l onora pe Dumnezeu prin ascultare în toate circumstanțele

SCHIȚA

- I. Locul în familie*
- II. Locul în istorie*
- III. Relația cu Hristos*

ANALIZA

- I. Locul în familie.**

Pentru o vreme, Iosif a fost cel mai mic într-o familie cu mulți copii. La timpul acela, copiii, dar în special băieții, erau considerați ca o mare binecuvântare. „Dă-mi copii ori mor” zicea Rahela, mama lui Iosif. Vedem clar din această expresie că Iosif a fost un copil dorit și cerut de mama sa, și ca atare a fost prețuit și de ea și de tatăl lui care „iubea pe Rahela”. Iosif a fost iubit de Iacov care i-a arătat favoritism în detrimentul celorlalți copii. Așa de mare a fost discrepanța între atenția pe care Iosif o primea comparativ cu frații lui că aceștia au început să îl urască.

Comportamentul tatăl lor a întărit aceste sentimente și prin faptul că Iacov a hotărât să arate tuturor că iubea pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți. Ne spune lectura biblică că Iosif a primit o haină specială de la tatăl său. O mențiune la subsolul versetului 3 din Gen.37 ne spune că haina aceasta avea mâneci. Importanța acestui amănunt constă în faptul că într-o societate agrară când oamenii trebuiau să muncească fizic foarte mult, o haină cu mâneci lungi nu era potrivită pentru lucru. Cu alte cuvinte, Iosif era „intelectualul” familiei. El nu muncea fizic pentru că nu era îmbrăcat corespunzător. Desigur că statutul acesta pe care Iosif l-a primit, a contribuit și mai mult la sentimentele fraților lui care „nu puteau să-i spună nici o vorbă prietenească”. Ca și adolescent, Iosif nu a avut întotdeauna cele mai bune proceduri în relația cu frații lui. De exemplu, unor oameni care nu puteau să îl sufere, el le spunea visurile lui. Aceste visuri, în loc de a produce admirație și respect în viața fraților lui cu privire la el, au produs și mai multe resentimente. Împotriva faptului că Iosif era urât de frații lui, el a reușit să nu se lase târât în a avea aceleași sentimente pentru ei.

Frații lui Iosif pot fi caracterizați ca oameni lumești, care nu arătau considerație nici chiar pentru tatăl lor.

1. **Au vrut să omoare pe fratele lor.**
2. **L-au vândut pe fratele lor ca rob.**
3. **Au mințit și au ascuns minciuna 20 de ani.**
4. **Au făcut pe tatăl lor să sufere mulți ani.**
5. **Au trăit cu conștiința încărcată și nu au arătat credință** nici măcar după șaptesprezece ani de trăire în grija lui Iosif.

Caracteristici care au ajuns să definească viața lui Iosif.

1. **Ascultător de părinți.** Atunci când tatăl lui a vrut să îl trimită să viziteze pe frații lui, Iosif a răspuns „Iată-mă, sunt gata”
2. **Dedicare în împlinirea slujbei încredințate.** Când Iosif nu a găsit pe frații lui la Sihem, i-a căutat, nu s-a întors acasă și a ajuns la ei la Dotan. Sihem era 85 de mile nord de la Hebron unde locuia Iacov cu familia lui și Dotan era aproximativ 22 de mile nord de Sihem.
3. **Harnic.** Deși Iosif a fost favorizat ca și copil, vedem de-a lungul istoriei vieții lui, că el nu s-a ferit de muncă. Peste tot unde a ajuns, Iosif a muncit cu

dăruire și a ajuns să fie apreciat și promovat. Ne spune Biblia în mai multe instanțe că „Domnul a fost cu Iosif”

4. Iosif a fost un om de încredere. Fie că a fost vorba de tatăl lui, sau de Potifar, de mai marele temniței sau chiar de Faraon, Iosif a dus la bun sfârșit lucrul încredințat.

5. Iosif a fost un om cu frică de Dumnezeu. Această frică s-a manifestat în multe feluri dar cel mai tare s-a văzut acest respect față de Dumnezeu atunci când Iosif a fost ispitit.

6. Iosif a fost credincios. De când a fost vândut ca rob și până a ajuns primul ministru al Egiptului, Iosif a petrecut aproape 13 ani în închisoare pe nedrept. Cu toate acestea, Iosif nu a fost supărat pe Dumnezeu. Ba mai mult, Faraon a făcut afirmația că Iosif avea în el „Duhul lui Dumnezeu”

7. Iosif a fost un om plin de bunătate și iertător. Nici frații lui și nici ceilalți care i-au făcut mult rău nu au ajuns să sufere pedeapsă sau răzbunare. În cazul fraților săi, Iosif le-a acordat șansa să mărturisească. Le spunea „negreșit voi ați vrut să îmi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine”

8. Iosif a fost un om smerit. Iosif nu s-a gândit la el ca cineva special, ci a recunoscut și a acceptat planul lui Dumnezeu pentru viața lui. Nici ca rob în închisoare și nici ca și conducătorul Egiptului Iosif nu a uitat asta.

9. Iosif a crezut în promisiunile lui Dumnezeu pentru părinții lui, a înțeles planul lui Dumnezeu pentru familia lui „când vă va cerceta Dumnezeu, să luați și oasele mele de aici”

10. Iosif a avut o înțelepciune deosebită. A testat pe frații săi și i-a condus pas cu pas spre mărturisire și spre reconciliere fără a dori nici măcar să îi expună altora.

Acestea sunt doar câteva din componentele caracterului lui Iosif. Ele sunt de dorit pentru fiecare dintre noi și ne sunt prezentate în Biblie mereu, în multe locuri și în multe chipuri. Viața lui Iosif se poate sumariza în câteva cuvinte: om credincios și de caracter. Despre frații lui exact opusul este adevărat: oameni lumești și fără caracter.

II. LOCUL ÎN ISTORIE.

Relatarea vieții lui Iosif și a fraților lui ocupă o treime din cartea Geneza. Acest fapt are o însemnătate deosebită când e să privim din perspectiva creației. Putem observa ușor providența divină la lucru în viața oamenilor. Iosif a fost un om care s-a lăsat la dispoziția lui Dumnezeu și ca atare a fost binecuvântat fără egal. Istoria vieții lui e de admirat nu numai din perspectiva oamenilor credincioși. Dintr-un rob, a ajuns primul ministru al Egiptului atunci când Egiptul avea suveranitatea militară ca și imperiu. Istoria vieții lui Iosif și a fraților lui nu este de valoare doar datorită felului dramatic în care au decurs evenimentele. Iosif și frații lui au fost familia care urma să formeze poporul lui Dumnezeu după promisiunea făcută lui Avraam. Cei 12 copii ai lui Iacov au ajuns să fie patriarhii noului popor, fiecare fiind capul unei seminții.

Poporul Israel a privit la istoria lor ca și națiune și au învățat de asemenea ca Dumnezeu este suveran în istorie; mișcă oameni, familii și națiuni în planul Său. Schimbă vremile, condițiile economice și sociale, scoboară și înalță pe oameni și uneori îi trece prin suferință ca să îi binecuvânteze. Vedem aceasta nu numai din istoria vieții lui Iosif dar și din viața altor personaje biblice precum și în istoria poporului Israel. Viața lui Iosif a fost și este o încurajare pentru toți cei ce și-au pus nădejdea în Dumnezeu de-a lungul istoriei.

Dumnezeu a binecuvântat pe descendenții lui Iosif și ai fraților lui în funcție de credințioșia lor și de felul în care s-au raportat la promisiunile Domnului. Unii, ca Iosif, au fost foarte interesați de promisiunile Domnului, alții ca Ruben nu au fost interesați inițial. Prin atitudinea pe care fiecare copil al lui Iacov a avut-o față de Dumnezeu s-a decis locul fiecărei seminții în poporul lui Dumnezeu în acord cu planul divin. Se poate concluziona de aici că **felul în care trăim noi influențează generațiile ce vin după noi.**

III. Relația cu Hristos

Iosif a fost un prototip al Domnului Isus. Asemănările dintre Iosif și Domnul Isus sunt așa de clare și așa de multe. Mai multe decât oricare alt personaj din Biblie. Cu această ocazie, o să enumerăm doar câteva din ele.

Amândoi au fost urâți și respinși de frații lor Gen.37:4 vs. Ioan 1:11

Amândoi au mers în Egipt Gen.37:36 vs. Mat.2:13-15

Amândoi au fost acuzați pe nedrept Gen.39:14-19 vs. Mar.14:57-58

Amândoi au rezistat ispitei Gen.39:7-12 vs. Mat.4:1-11

Amândoi au fost vânduți pe argint Gen.37:28 vs. Mat.26:15

Amândoi au arătat o dragoste mare Gen.42:24 vs. Ioan 15:13

Amândoi au plătit sentința cu alți răufăcători, unul salvat iar celălalt iertat Gen.40:1-3 vs. Luca 23:32-33

Amândoi au suferit după planul lui Dumnezeu Gen.45:5-7 vs. FA.3:18

Vestea că sânt în viața nu a fost crezută ușor Gen.45:26 vs. Luca 24:10

Amândoi au salvat lumea. Iosif – de la foamete, Domnul Isus – din păcat.

CONCLUZII

Notă Specială #1. Deși comportamentul fraților lui Iosif a fost rău, vedem totuși că în cele din urmă, au avut o relație bună cu Iosif. De asemenea, planul lui Dumnezeu pentru poporul Israel și în cele din urmă pentru răscumpărarea omului căzut, a fost dus la îndeplinire cu Iosif și cu frații lui.

Notă Specială #2. De subliniat pentru tineri faptul că împotriva ostilităților primite de la frații lui și de la stăpânii lui, Iosif nu a acceptat statutul de victimă. Familia și societatea erau împotriva lui. Felul cum a ieșit din starea deplorabilă socială în care se afla a fost prin muncă. Nu s-a dat înapoi de la nimic. A fost remarcat pentru atitudinea și dedicarea de care a dat dovadă în relație cu munca în toate circumstanțele vieții.

Viața lui Iosif și a fraților lui ne stau ca mărturie a faptului că planul lui Dumnezeu se va duce la îndeplinire indiferent de noi ca indivizi. Felul cum ne raportăm la acest plan depinde de fiecare dintre noi. Putem să acceptăm planul pregătit pentru noi și ca atare vom avea multe binecuvântări dincolo de așteptările noastre, sau putem să ne opunem și va trebui să suferim multe consecințe neplăcute.

Caracterul lui Iosif și cel al fiecăruia dintre frații lui au jucat un rol important în desfășurarea vieții lor. El a dus fie la binecuvântare, admirație și fericire, fie la suferință, dezaprobare și rușine.

Asemenea lor, caracterul nostru în viața noastră de zi cu zi nu va întârzia să apară și să aducă sau ceva dorit și apreciat sau ceva nedorit și de respins. Fie ca exemplul lui Iosif și a fraților lui să ne slujească de motivație să facem alegeri bune care vor duce la alinierea vieții noastre cu planul lui Dumnezeu.

(Valentin Gabor)

Iosif și Potifar

Text: *Geneza 39*

Cuvântul de aur: *Gen.39:2* „Domnul a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine; el locuia în casa stăpânului său, egipteanul.”

INTRODUCERE

Iosif a fost fiul lui Iacov și al Rahelei. Numele pe care i l-a dat mama sa înseamnă *adaos* sau *să adauge*, fiindcă la nașterea lui Rahela a zis: *Domnul să îmi mai adauge un fiu.*

Informația biblică

După ce a fost vândut de frații lui unor negustori ismailiți, aceștia la rândul lor l-au vândut sclav în Egipt unui înalt dregător, Potifar, comandantul gărzii faraonului. Aici a petrecut o perioadă considerabilă de timp: când frații lui l-au vândut, Iosif avea 17 ani; când a fost făcut vizir, după anii petrecuți în casa lui Potifar plus cei din închisoare, era de 30 de ani. Tema dominantă a acestei perioade este providența divină manifestată în viața lui Iosif atât în prosperitate, cât și în necaz.

OBIECTIVE

- Să înțelegem că Domnul ne poartă de grijă întotdeauna, chiar și atunci când se pare că ne merge rău
- Să înțelegem și să urmăm exemplul de credincioșie al lui Iosif

SCHIȚĂ

- I. *Locul în familie*
- II. *Locul în istorie*
- III. *Relația cu Hristos*

ANALIZA

I. Locul în Familie

În sensul strict al cuvântului, Iosif este absent din familia sa, din casa părinților săi, însă are un loc în casa stăpânului său. De notat că în antichitate existau diferite

categorii de sclavi; Iosif făcea parte din categoria privilegiată (dacă se poate folosi cuvântul acesta pentru un om privat de libertate) a sclavilor „de casă”, cărora li se acordau responsabilități, autoritate, și condiții de viață relativ bune.

Primul și cel mai important lucru care ni se spune despre Iosif în casa stăpânului său este că Domnul a fost cu el, i-a binecuvântat munca, și l-a făcut să reușească în toate lucrurile. Așa cum am menționat deja în introducere, tema providenței lui Dumnezeu, a purtării Lui de grijă, este tema dominantă nu doar a acestui episod, ci a întregii vieți a lui Iosif.

Din perspectiva umană, trăsătura care a caracterizat întreaga viață a lui Iosif a fost aceea a credințioșiei. Iosif a fost mai întâi de toate credincios Domnului. Lucrul acesta este exprimat explicit de Iosif când refuză avansurile soției stăpânului său, pentru că acceptarea lor ar fi fost un păcat împotriva Domnului. Credințioșia lui Iosif față de Domnul s-a exprimat în credințioșia lui față de stăpânii lui pământești, evidențiată în conștiințiozitatea cu care s-a achitat întotdeauna de îndatoririle lui: în casa lui Potifar, în închisoare, și mai târziu ca mare vizir al Egiptului. Despre Iosif se poate spune fără exagerare că a fost credincios în lucrul încredințat lui.

Credințioșia lui Iosif în lucrul lui, împletită cu credințioșia Domnului, care i-a binecuvântat lucrul, i-au permis lui Iosif să fie un **martor** pentru Potifar; acesta a văzut și a înțeles că Domnul este cu Iosif.

Înmătorul pas în viața lui Iosif ilustrează principiul **răsplătii divine**, după care cei credințioși în lucrurile mici vor primi autoritate peste lucruri mai mari. Văzând că Domnul este cu Iosif, Potifar a început să-l aprecieze și l-a făcut economul, sau administratorul, casei sale. Această trecere pe care Iosif a căpătat-o înaintea stăpânului său nu este în mod necesar una care vine întotdeauna în mod natural; de multe ori în lume, conștiințiozitatea și competența nu sunt răsplătite așa cum se cuvine, ci avansați sunt șmecherii, băgăreții, și descurcările. De aceea, conștiințiozitatea noastră la locul de muncă trebuie să derive, ca a lui Iosif, din credințioșia noastră față de Domnul (Col.3:22-24).

Iosif a apreciat bunătatea Domnului față de el, și astfel a menținut o **atitudine pozitivă** în timpul sclaviei lui. Era foarte ușor, și de înțeles, ca Iosif să se umple de amărăciune din cauza răutății fraților săi, și din cauza pierderii libertății; în schimb, Iosif alege să se focalizeze asupra tratamentului bun de care a avut parte în casa lui Potifar. Iosif a înțeles că acest tratament bun este prin bunăvoința Domnului: atunci când o refuză pe soția lui Potifar el descrie favorurile de care se bucura, și spune că a păcătui cu ea ar fi nu doar lipsă de loialitate față de Potifar, ci nerecunoștință față de Domnul.

Din nefericire, succesul lui Iosif i-a atras nu doar favorul stăpânului său, ci și atenția nedorită a stăpânei sale. În situația aceasta, Iosif s-a dovedit un exemplu de puritate morală, credință față de Domnul și de stăpânul său pământesc, stăpânire de sine, și stăruință neclintită în bine. Sunt convins că insistența cu care l-a urmărit soția lui Potifar a creat în viața lui Iosif foarte mult stres, dar Iosif a rezistat atât ademenirilor cât și amenințărilor. Prețul pentru alegerea lui a fost unul scump și nerezonabil, cel puțin la prima vedere: să schimbi confortul poziției de econom al lui Potifar pe mizeria pușcăriei – pentru ce? Să ne amintim că Iosif nu

știa la timpul acela care îi va fi viitorul, și că nu va rămâne mult închis. Iosif a fost unul despre care s-au spus lucruri rele și neadevărate, pe baza cărora a și fost condamnat. Aceasta strategie a celui rău devine tot mai comună în timpul nostru. Astfel, cei care deviază de la linia ideologică a acestei culturi perverse, care spun adevărul și stau ferm pe principiile biblice sunt numiți „bigoți și urători”, condamnați la oprobriul public din oficiu, fără ca să li se mai dea posibilitatea să-și expună și să-și apere vederile.

În planul lui Dumnezeu, ispitirea lui Iosif era un examen. Nu știm ce s-ar fi ales de el dacă ar fi ales greșit; probabil că ar fi dus-o bine pentru o vreme, dar sunt convins că nimeni n-ar mai fi auzit de el. Iosif a ales curăția și credința, și a mers la închisoare; dar tot așa cum ispitirea lui a fost o încercare, un examen, condamnarea lui la închisoare a fost tranziția spre o poziție înaltă de autoritate, glorie, și slujire la un nivel mult superior. Suferința închisorii nu era vrednică să fie pusă alături de slava viitoare care îl aștepta doar după o scurtă vreme.

II. Locul în Istorie

Locul lui Iosif în istorie a fost unul important: el a reorganizat societatea egipteană și a salvat de la moartea prin foamete o mare mulțime de oameni, în special familia din care urma să vina Hristosul, salvatorul lumii. Rolul acesta în istorie nu este însă revelat în episodul care face obiectul lecției noastre.

III. Relația cu Hristos

Iosif l-a prefigurat pe Domnul Isus în mai multe feluri. Întâi, el a fost urât și vândut de frații lui. Apoi, Iosif a fost fiul care a ajuns rob, așa cum și Domnul Isus luat un chip de rob, făcându-se asemenea nouă. Ca și Domnul Isus, Iosif a trecut printr-o perioadă de ispitire intensă, din care a ieșit victorios. Puritatea morală a lui Iosif ne îndreaptă privirile spre Mielul fără cusur și fără prihană. Iosif a fost acuzat și condamnat pe nedrept, la fel ca Domnul Isus; înălțarea lui la un rang înalt după suferința lui ilustrează înălțarea în slavă a Domnului Isus, la dreapta Tatălui. În sfârșit, Iosif a fost un prototip al Salvatorului – acestea două din urmă vor face obiectul unei lecții viitoare.

CONCLUZIE

În **concluzie**, Iosif a fost un personaj care l-a prefigurat în multe feluri pe Domnul Isus, și care ne slujește de exemplu nouă. Putem învăța de la Iosif credințioșia față de Domnul, conștiinciozitatea în muncă, fuga de păcat, răbdarea în suferință. Înțelegem din istoria lui că Domnul este în controlul evenimentelor din viața noastră chiar și atunci când noi nu vedem lucrul acesta, și că El poate folosi necazurile din viața noastră ca să ne pregătească pentru glorie.

(Ovidiu Dobria)

Iosif și Faraon

Text: *Geneza 41:25-45*

Cuvântul de aur: *Gen.41:41* „Faraon a zis: Uite, îți dau stăpânire peste toată țara Egiptului.”

INTRODUCERE

Relația lui Iosif cu Faraonul Egiptului este una interesantă și pilduitoare. În lecțiile anterioare, am văzut că Iosif îl reprezintă pe Domnul Isus în multe privințe. Și relația lui cu faraonul Egiptului poate fi privită din perspectiva în care Iosif îl reprezintă pe Domnul Isus, iar faraonul Egiptului îl reprezintă pe tatăl Domnului nostru.

64

OBIECTIVE

- Să înțelegem că Domnul Isus a primit toată autoritatea din partea lui Dumnezeu și de El depinde salvarea sau pierzarea oamenilor.
- Să dorim să îl prezentăm pe Domnul Isus ca salvatorul oamenilor, să fim activi în eanghelizare

SCHIȚĂ

- I. Locul lui Iosif în familia lui Faraon*
- II. Locul lui Iosif în istoria răscumpărării*
- III. Locul lui Iosif în relație cu Mântuitorul*

ANALIZA

I. Locul lui Iosif în familia lui Faraon

Până la o vreme, Iosif a fost parte a familiei lui Iacov. Apoi, a fost strămutat într-o altă țară, unde a dezvoltat alte raporturi, și a ajuns parte a altei familii, parte a familiei lui Faraon, domnul țării Egiptului. *Faraon* nu este un nume propriu, ci este un apelativ cu care erau desemnați toți suveranii Egiptului. *Faraon* are înțelesul de „casă mare” sau „Casă Importantă”. În decursul narațiunii cărții Genezei, ni se arată raporturile dezvoltate între Suveranul Egiptului și Iosif, primul lui ministru, sau vizirul țării.

Prin Iosif, faraonul Egiptului și-a zidit Imperiul, casa a cărui reprezentant era. Dumnezeu l-a folosit pe Domnul Isus să zidească cea mai importantă construcție, casa duhovnicească a veșnicilor. Faraon i-a dat toată autoritatea lui Iosif. Dumnezeu a dat toată autoritatea lui Isus. Faraon l-a înălțat pe Iosif la cea mai mare demnitate. Dumnezeu l-a înălțat nespus pe Domnul Isus. De Iosif depindea viața și subzistența fiecărui supus al lui Faraon. Faraon dispensa ajutorul său doar prin Iosif. Prin Iosif faraon a ajuns proprietarul întregii țări a Egiptului. Prin Domnul Isus, Dumnezeu a câștigat lumea și îi va da din nou unitate. Faraon i-a dat o soție lui Iosif. Dumnezeu i-a dat Domnului Isus ca Mireasă Biserica celor

răscumpărați. Mireasa lui Iosif nu a fost dintre evrei, ci una dintre Neamuri. La fel este Biserica Domnului Isus etc.

II. Locul lui Iosif în istoria răscumpărării

Iosif a fost tatăl a două seminții importante în Israel. Seminția lui Efraim și cea a lui Manase au constituit casa lui Iosif în poporul lui Dumnezeu. Importanța acestor seminții este evidentă în istoria multimilenară a evreilor.

Iosua a descins din Efraim. El nu a trădat interesele poporului Domnului, ca celelalte zece iscoade, ci a crezut ferm în promisiunea Domnului privind cucerirea Țării Promise. El a dus poporul Domnului la odihna Canaanului. Silo, primul loc al Casei Domnului, a fost în Efraim. Efraimiții au fost primii în multe evenimente ce au pictat istoria poporului lui Dumnezeu.

65

III. Locul lui Iosif în relație cu Domnul Isus

Iosif a fost un ante-tip al lui Hristos. El nu a fost important prin sine în istoria poporului lui Dumnezeu, ci a devenit important prin faptul că L-a reprezentat așa de bine pe Domnul Isus. Suntem și realizăm lucruri și lăsăm în urmă o moștenire valoroasă dacă devenim și noi reprezentanți ai Domnului Isus. Domnul Isus s-a văzut așa de bine în Iosif! În măsura în care Domnul Isus trăiește în noi, în aceea măsură avem un loc în istorie și în lucrarea lui Dumnezeu. Relația Lui Iosif cu faraon este ilustrativă, privind relația noastră cu Tatăl ceresc. Așa cum Iosif a mărit faima și poziția lui Faraon, așa a făcut și Domnul Isus în relație cu tatăl Ceresc. Raportul Domnului Isus cu Tatăl este modelul nostru în relația noastră cu Tatăl Ceresc.

CONCLUZII

Din textul studiat am putut să înțelegem că Domnul Isus a primit toată autoritatea din partea lui Dumnezeu și de El depinde salvarea sau pierzarea oamenilor, de aceea subiectul discuțiilor noastre cu alți oameni trebuie să fie Domnul Isus.

Concluzia este că trebuie să ne antrenăm în lucrurile duhovnicești pentru a ajunge să dorim sincer să îl prezentăm pe Domnul Isus ca salvator oamenilor, devenind activi în eanghelizare.

(Daniel Chiu/ L.Murg)

Manase și Efraim

Textul: *Geneza 41:50-53, 48:5, 8-22*

Cuvântul de aur: *Luca 9:32* „Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru împărăția lui Dumnezeu.”

INTRODUCERE

Vă mai amintiți când ați ales numele pentru copiii voștri? Cred că n-a fost prea simplu, nu-i așa? Numele copiilor este în mod normal o preocupare specială pentru părinți. Pentru unii înseamnă păstrarea legăturii cu strămoșii, pentru alții înseamnă exprimarea speranțelor și idealurilor lor. Apoi apariția lor schimbă total viața familiilor în care s-au născut. Modul de a fi, modul de a gândi ...

OBIECTIVE

- Să înțelegem că numele copiilor trebuie să fie pline de semnificație.
- Să învățăm să uităm răul sau nedreptățile care ni s-au făcut.
- Să vedem cum Dumnezeu ne pregătește pentru evenimentele ce vor urma.
- Să înțelegem că Dumnezeu este suveran și dă binecuvântarea cum vrea El.

66

SCHIȚA

I. Relatarea biblică

III. Locul în istorie

II. Locul în familie

IV. Relația cu Hristos

ANALIZA

I. Relatarea biblică

a. Timpul nașterii

Vândut de frații săi din invidie, pus în închisoare datorită unei înscenări, uitat de frații de suferință, Iosif este reabilitat și devine prim ministru al Egiptului. În această vreme, lui Iosif, căsătorit între timp cu Asnat, fata preotului din On, i se nasc doi băieți. Cei doi copii se nasc înainte de cei 7 ani de foamete.

b. Semnificația numelor

Manase înseamnă uitare. **Efraim** înseamnă rodire. Numele celor doi exprima „filozofia de viață” a lui Iosif:

Uitare: „Căci Dumnezeu m-a făcut să uit toate necazurile mele și toată casa tatălui meu”.

Rodire: „Căci Dumnezeu m-a făcut roditor în țara întristării mele”. Urmează 7 ani de foamete. În acest timp, Iosif se întâlnește cu frații săi și cu tatăl său.

c. Reversarea binecuvântării

Iacov îi înfiază pe Manase și Efraim. Spre sfârșitul vieții, Iacov acordă binecuvântarea celor doi, însă procedează la o reversare a ordinii binecuvântării. Iacov procedează într-un fel care-l contrariază pe Iosif, dar asta ne arată că Dumnezeu acționează nu după tiparele noastre, ci după buna lui plăcere.

II. Locul în familie

Sunt copiii lui Iosif. Manase, primul născut, și Efraim, al doilea născut, și Iosif îi consideră în această ordine.

III. Locul în istorie

Iacov, tatăl lui Iosif, inversează ordinea, prin modul cum îi binecuvântează, și în istoria lui Israel, și în fața lui Dumnezeu, cei doi rămân în această ordine: Efraim și Manase.

IV. Relatia cu Hristos

Uitarea și rodirea sunt două principii ale vieții de credință. Aceste două principii le întâlnim mereu în viața celor credincioși împletindu-se în armonie.

CONCLUZII

Scopul vieții pe pământ este rodirea. De multe ori oamenii nu rodesc pentru că sunt prea ancorați în trecut, e nevoie de uitare. Domnul Isus a spus: „Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru împărăția lui Dumnezeu.” Luca 9:62

Pavel apostolul spune: „*Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă, dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea...*”. Uneori trebuie să uităm eșecurile, alteori trebuie să uităm succesele, uneori trebuie să uităm necazurile, alteori bucuriile...

ÎNTREBĂRI

1. Există în viața ta vreo persoană pe care n-o poți ierta?
2. Există vreun lucru pe care l-ai făcut și te obsedează, și nu-l poți uita?
3. Care crezi că e domeniul în care Domnul te-a chemat să lucrezi și să rodești?

(Vasile Lucaci)

Douăsprezece Seminții Binecuvântate

Text: *Geneza 49*

Cuvântul de aur: *Gen.49:10* „*Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele.*”

INTRODUCERE

La sfârșitul vieții lui, Iacov îi adună pe cei 12 copii ai lui pentru a le oferi binecuvântarea ultimă. Se vede clar din viața lui Iacov că binecuvântarea divină a fost mereu în atenția lui. A dorit-o pentru el, și a dorit-o pentru copiii lui. Capitolul

49 din Geneza ne arată conținutul binecuvântării ce a dat-o Iacov copiilor lui. Ea are accente profetice deosebite.

OBIECTIVE

- Să ne arate importanța binecuvântărilor ce le putem transmite copiilor noștri
- Să ne arate atât importanța ascultării, cât și importanța harului în binecuvântare
- Să ne arate că toate binecuvântările noastre sunt datorate Domnului Isus

OBIECTIVE

I. Locul celor doisprezece patriarhi în familie

II. Locul lor în istorie

III. Locul lor în planul divin

ANALIZA

I. Locul celor doisprezece patriarhi în familie

Familia lui Iacov era nucleul din care se forma poporul lui Dumnezeu. Cei doisprezece fii urmau să fie capul câte uneia din semințiile ce constituiau acest popor. Fiecare seminție purta numele patriarhului respectiv, dar urma să aibă parte de condiții specifice în istorie legate de viața și realizările patriarhului eponim.

II. Locul celor doisprezece seminții în istorie

Istoria ulterioară a poporului Israel a dovedit că binecuvântarea dată de Iacov nu a fost goală, ci a constituit eșafodajul pe care s-au conturat evenimentele și evoluția fiecărei seminții. Fiecare seminție a fost avantajată într-un fel, și fiecare seminție a avut și puncte slabe sau vulnerabile, și aceasta datorită faptului că avantajele incumbă responsabilități care dacă nu sunt conștientizate pot duce la pierdere în loc de câștig.

Ruben a pierdut cinstea de întâi-născut datorită imoralității prin care și-a necinstit tatăl, deși a fost întâiul în vrednicie și întâiul în putere. Există binecuvântări pe care le pierdem datorită neascultării.

Simeon și Levi au pierdut și ei pe rând cinstea desemnării ca întâi născut, care ar fi revenit unuia din ei după Ruben, și aceasta datorită aprinderii și nestăpânirii, lor manifestate la mânie. Furia se transformă ușor în cruzime, și cruzimea poate face uz de uneltele ce le avem, producând distrugere! Ce multă pierdere aduce mânia! Interesant este faptul că împrăștierea lor în Israel s-a dovedit o binecuvântare ulterioară. Ei au rămas, în virtutea împrăștierii lor, fideli seminției lui Iuda, popor ales pentru continuarea planului divin cu Mesia.

Iuda primește dreptul de întâi născut, ceea ce indică faptul că el va deveni strămoșul Mântuitorului. Acesta este descris în caracteristicile și activitatea Sa în rostirea lui Iacov, când oferă binecuvântarea sa lui Iuda. Iuda este descris ca biruitor, și aceasta datorită asocierii cu Mesia.

Zabulon primește binecuvântarea unei case unde poate locui, și aceasta datorită numelui pe care l-a primit de la mama sa. Iată că numele influențează toată viața pe cel care îl primește.

Isahar primește un ținut măreț și plăcut unde se poate odihni. Dar este avertizat că tocmai din pricina acestor binecuvântări are tendințe de lenevire și de aceea de a fi reticent în privința apărării independenței și a statutului de seminiție liberă.

Dan primește, în virtutea numelui său, apanajul judecății în poporul Domnului, dar e avertizat că poate transforma această prerogativă în viciu, care poate aduce pagube serioase altora.

Gad (Noroc) datorită faptului că de la început a avut privilegii, este avertizat că alte popoare vor atenta la bogățiile sale, de aceea să fie pregătit pentru luptă, în care are toți sorții de izbândă.

Așer care are parte de o condiție de fericire, e chemat să ofere și altora bucatele ce pot ferici.

Neftali e biruitor, dar e biruitor dacă folosește mesajul frumos al lui Dumnezeu.

Iosif este binecuvântat peste măsură. Iacov îl numește domnul fraților săi, ceea ce a indus pe descendenții lui (Efraim) să pretindă întâietatea, care a fost dată lui Iuda. Iosif e numit un vlăstar roditor, ce crește peste zidurile cetății, deoarece e sădit lângă un izvor. Are mulți dușmani, dar e victorios, iar victoria lui se datorește faptului că mâinile lui au fost întărite de mâinile Puternicului lui Iacov. Din Iosif descind două seminiții: Efraim, care deși mai mic, este binecuvântat înaintea lui Manase, a avut tot timpul pretenția de întâietate, ceea ce i-a cauzat multe probleme și pierderi.

Beniamin este reprezentat printr-un lup, care obține pradă dublă. Și dimineața este a lui, și seara este a lui.

III. Locul celor doisprezece seminiții în planul divin – Relația lor cu Hristos

Cele douăsprezece seminiții au constituit poporul din care Dumnezeu l-a ridicat pe Mesia. El aparține nu doar lui Iuda, ci tuturor seminițiilor lui Israel. Unele seminiții s-au raportat corect la Mesia, altele s-au raportat greșit.

Iuda a menținut speranța mesianică în sânul ei și a ajuns să reprezinte întreg poporul evreu. Astăzi evreii sunt numiți „Jews” în engleză, Jidani sau Jidovi în română de la numele lui Iuda. Efraim a fost în concurență cu seminiția lui Iuda, până acolo că a zis: noi n-avem nici o parte cu Fiul lui Isai... alte nouă seminiții au urmat pe Efraim în revolta lor, ceea ce a determinat împărțirea aceleiași sorti în istorie. Despărțirea lor de Iuda a însemnat o robie dură și asimilarea lor în poporul iudeu. Nu și-au mai păstrat individualitatea.

Lucrul acesta ne spune că cei ce se raportează corect la Mesia și la poporul din care El provine, au parte de binecuvântare. Cine nu prețuiește pe poporul lui Dumnezeu din care a venit Mesia, nu poate împărtăși binecuvântările mesianice.

Nici evreii nu se vor bucura de restaurarea în favorul lui Dumnezeu, atâta vreme cât Îl ignoră pe Mesia. Toate binecuvântările divine vin prin El și datorită Lui.

CONCLUZIE

Binecuvântarea oferită de Iacov copiilor lui este că le-a vorbit de Mesia și i-a învățat cum să se raporteze corect la Acesta. Binecuvântarea ce noi o putem oferi descendenților noștri constă în a li-L prezenta pe Mesia. Binecuvântările nu pot fi despărțite de Mesia. El este de fapt binecuvântarea noastră a tuturor: a Evreilor și a Neamurilor.

Iacov îi binecuvântează pe toți copiii lui, el nu crede că binecuvântarea este doar pentru un copil în defavoarea celorlalți. În Hristos, orice om poate fi binecuvântat. Binecuvântările unora nu sunt în detrimentul altora. Toți copiii noștri au binecuvântări în El.

(Daniel Chiu)